

TEGENGELUIDEN

INSPREEKNOTA'S EN INGEZONDEN BRIEVEN N.A.V. HET GEMEENTEBESLUIT:
VOORZIENING BESCHERMD WONEN AAN DITLAAR 3-75, AMSTERDAM NIEUW-WEST

21 september 2026

INHOUD

	pagina
Toelichting D66 bij ongevraagd advies Woonvoorziening beschermd wonen Ditlaar 3-75	3
Danillo Janssen, lid Stadsdeelcommissie D66	4
 Inspreeknota's vergaderingen Stadsdeelcommissie Nieuw-West, gemeente Amsterdam	 7
Mera Cvjetkovic, buurtbewoner	8
Jasmijn Overbeeke, buurtbewoner	9
Rob Hartings, buurtbewoner, directeur en bestuurder in de sectoren zorg en welzijn	10
Christel Majjer, buurtbewoner Dijkgraafplein, lid medezeggenschapsraad SBO De Driesprong	11
Monique van 't Hek, buurtbewoner, voorzitter Werkgroep Ditlaar, vm. lid Stadsdeelcommissie	12
Norah Hilbrink, buurtbewoner	13
Eran van Deijl, vice-voorzitter Winkeliersvereniging Nieuw Sloten	14
Susan Osenga, buurtbewoner, jeugdarts speciaal basisonderwijs	15
Sjoerd Jaasma, buurtbewoner, voorzitter Dorpsraad Sloten	16
Martijn de Vreeze, buurtbewoner, communicatiedeskundige, copywriter, creative director	17
Robert Das, voorzitter Hockeyvereniging SBHC Xenios	18
Thera Homeyer, buurtbewoner en Linda Prast, buurtbewoner, naaste ervaringsdeskundige	19
Willeke Nieman, buurtbewoner en sociaal advocaat	20
Jennifer Brouwer (vrijwilliger Speeltuin Sloten, SAZ, Manege De Ruif en Onbeperkt Nieuw-West)	22
 Inspreeknota's vergaderingen Raadscommissie Huisvesting, gemeente Amsterdam	 23
Monique van 't Hek, buurtbewoner, voorzitter Werkgroep Ditlaar, vm. lid Stadsdeelcommissie	24
Rob Hartings, buurtbewoner, directeur en bestuurder in de sectoren zorg en welzijn	25
 Ingezonden brieven	 26
Linda Prast	27
Dick Bruinzeel	30
Anoniem	33
Renée Meijer	34
Anoniem	36
Anoniem	38

**Toelichting D66 bij ongevraagd advies
Woonvoorziening beschermd wonen
Ditlaar 3-75**

Dank u wel, voorzitter, en ook dank aan alle bewoners die vandaag in groten getale naar het Tuinstadhuys, hier op Plein '40-'45, zijn afgekomen. Die opkomst mogen we gerust historisch noemen. Historisch omdat we het vandaag niet alleen gaan hebben over een historische stukje van Nieuw-West, maar vooral ook omdat er een andere historie aan vooraf gaat, die ons hier vandaag samen heeft gebracht.

Voorzitter, die historie begint voor mij niet bij de Ditlaar. Amsterdam draagt al decennia lang haar verantwoordelijkheid voor mensen die bescherming, opvang of simpelweg nieuwe kansen nodig hebben. Onze stad is dan ook een veilige haven voor mensen die asiel zoeken, Oekraïense ontheemden, ongedocumenteerden en statushouders. D66 is trots op deze solidaire traditie en Nieuw-West speelt hierin een onmisbare rol.

Waar de komst van opvanglocaties elders in het land soms tot grote maatschappelijke discussie leidt, heeft Nieuw-West keer op keer ruimte geboden aan honderden mensen die een veilige plek nodig hebben. Niet voor niets vangt Nieuw-West volgens het Veiligheidsplan een kwart van alle aan Amsterdam gekoppelde vluchtelingen op. Maar voorzitter, achter al die aantallen gaan mensen schuil. En soms zijn er ook gebeurtenissen die veel meer over een buurt vertellen dan welke percentages dan ook.

Begin dit jaar gebeurde zoiets in Sloten. Twee jonge Syrische jongens, bewoners van de AMV-opvang aan de Sloterweg waren naar Nederland gekomen op zoek naar veiligheid en een betere toekomst. Die toekomst werd hen helaas niet gegund. Bij het schietincident in het Piet Wiedijkpark, Osdorp, kwamen zij tragisch om het leven. Hun dood raakte de buurt diep. Daarom namen vrijwilligers van de Sloterkerk het initiatief voor een herdenking, waar uiteindelijk meer dan honderd mensen naartoe kwamen. Buurtbewoners, omwonenden, vrijwilligers, leden van sportclubs en vele andere betrokkenen. Er werden kaarsen aangestoken, bloemen neergelegd en woorden van medeleven achtergelaten. En voorzitter, dát moment liet zien waar Nieuw-West voor staat. Een stadsdeel dat niet alleen ruimte biedt aan mensen die veiligheid zoeken, maar ook naar hen omkijkt wanneer het erop aankomt. Menswaardig, betrokken en solidair.

Maar voorzitter, die solidariteit van Nieuw-West gaat verder dan alleen de opvang van vluchtelingen. Ons stadsdeel biedt ook opvang aan talloze andere kwetsbare Amsterdammers. Mensen die kampen met ernstige psychiatrische problemen, verslaving of andere complexe zorgvragen, die afhankelijk zijn van maatschappelijke opvang, beschermd wonen of intensieve begeleiding. Ook voor hen moet onze stad er zijn. Maar juist op dit punt heeft Nieuw-West de afgelopen jaren een andere kant van die solidaire traditie leren kennen. Want wanneer steeds meer maatschappelijke voorzieningen en vooral voorzieningen waar mensen met een zeer complexe zorgvraag in dezelfde buurten terecht komen, kan die solidariteit onder druk komen te staan. En voorzitter, we hebben allemaal met onze eigen ogen kunnen zien wat dat betekent. Op het Delflandplein en op het Dijkgraafplein.

Twee buurten in Nieuw-West waar jarenlang ruimte is geboden aan verschillende maatschappelijke- en zorgvoorzieningen, maar waar de opeenstapeling van zware zorgproblematiek uiteindelijk een steeds grotere wissel is gaan trekken op de leefbaarheid en veiligheid van de omgeving.

Omdat ik al een aantal keren hier in deze vergadering de vraag heb gehoord "Waar ben je dan precies bang voor?", dacht ik: ik geef toch even een korte samenvatting. Want, op het Delflandplein is D66 onder andere in gesprek gegaan met heel veel ondernemers, met medewerkers natuurlijk van al die winkels die er zitten – Albert Heijn, Action – en ook met veel medewerkers die in de avond niet alleen naar huis durven te gaan, maar naar huis moeten rennen na een avonddienst. En natuurlijk ook de bewoners die zelf maatregelen moesten treffen om hun woonomgeving veiliger te maken; de VVE's die hekken moesten aanleggen omdat er prostitutie plaatsvindt in hun achtertuin, naalden die aangetroffen worden in de tuinen. Dat is de tip van de ijsberg waar mensen al jarenlang op het Delflandplein en rondom mee te maken hebben.

Op het Dijkgraafplein precies hetzelfde verhaal. Ook daar sprak ik uitgebreid met bewoners die al jarenlang leven met de gevolgen van niet alleen die hoge concentratie van zorgvoorzieningen, maar ook van de doelgroep met een hele zware psychiatrische- en verslavingsproblematiek.

Bewoners hebben daar niet slechts één keer aan de bel getrokken. Ze hebben meldingen gedaan, brieven geschreven, gesprekken gevoerd en zich uiteindelijk als bewonerscollectief georganiseerd. Allemaal tevergeefs. Want het Dijkgraafplein is niet aangewezen als overlastgebied. En toen deze zomer het bedelverbod ook nog eens werd uitgebreid naar 17 extra gebieden, behoorde het Dijkgraafplein daar opnieuw niet toe.

Dan is mijn vraag aan de stadsdeelvoorzitter: Wat denkt zij dat dit doet met het vertrouwen van bewoners? Bewoners die jarenlang aan de bel trekken over de overlast rondom zorginstellingen – als van mensen van HVO Querido – maar die overlast desondanks ziet voortduren. En dat gaat niet alleen om bewoners op dat plein. Ik ben zelf ook heel toevallig geweest bij de Botteskerkbuurt, waar ook sattelietwoningen zijn. Ik heb van ouders gehoord dat zij hun kinderen niet naar turnen laten gaan, omdat het in de avond te eng is om hun kinderen alleen te laten op de fiets omdat er zoveel verward gedrag is.

En mijn tweede vraag: Waarom zouden de bewoners die hier vandaag op de tribune zitten er wel vertrouwen in moeten hebben dat er daadwerkelijk wordt opgetreden tegen overlast, als bewoners op het Delflandplein en het Dijkgraafplein al jarenlang ervaren dat hun buurt achteruit gaat?

En weet u wat ik het allerergst vind? In alle stukken die wij de afgelopen zomer hebben mogen ontvangen over Ditlaar is er met geen woord gerept over de overlast in deze gebieden. Niks, nada, niente. Geen reflectie op wat daar is misgegaan, geen analyse van waarom de overlast daar – ondanks alle afspraken en maatregelen – nog altijd voortduren... want er zijn heel veel maatregelen aangekondigd en vooral: geen antwoord op de vraag wat we bij de Ditlaar dan wezenlijk anders gaan doen.

Ook bij andere zorginstellingen in Nieuw-West, bijvoorbeeld ook bij Nieuw Sloten, zien we zorgen. Daar ben ik ook op bezoek geweest. Bij Cordaan, bij GGZinGeest, waar mensen ook aangeven: we hebben heel goed contact met de buurt, maar soms vallen er incidenten voor op locatie, bellen we de politie, maar wordt er niet tijdig op gereageerd. Sterker nog, bij Cordaan heb ik ook medewerkers gesproken die al 17 jaar werken en aangeven dat als er een incident is, er soms pas anderhalve week tot twee weken erna terugkoppeling komt op een incident, want natuurlijk veel te laat is. En dat vind ik onbegrijpelijk, voorzitter.

Want hoe kunnen wij van bewoners vragen vertrouwen te hebben in een nieuwe woonvoorziening als wij niet eens laten zien dat we hebben geleerd van de plekken waar het eerder misging? Sterker nog, het Dagelijks Bestuur heeft voor de Ditlaar een aantal randvoorwaarden meegegeven rond toezicht, beheer, monitoring, communicatie en samenwerking met perMens. Maar voorzitter, als ik die voorwaarden lees, dan vind ik ze vooral oppervlakkig, want dit zijn al voorwaarden die we een keer eerder hebben gehoord. Op het Delflandplein, op het Dijkgraafplein. En we zien allemaal hoe het daaraan toegaat.

Daarom is mijn derde vraag aan de nieuwe stadsdeelvoorzitter: Staat ook zij nog steeds achter het positieve advies die haar voorganger gegeven heeft over de komst van perMens aan de Ditlaar?

En voorzitter, misschien is het ook niet zo vreemd dat er zoveel vragen vandaag nog onbeantwoord zijn. Want als we kijken naar hoe de Ditlaar in beeld is gekomen, zien we vooral één ding: het moest snel, heel snel. De huurovereenkomst van perMens aan de Jan Rebelstraat liep af en er moest versneld vervangende huisvesting worden gevonden. De Ditlaar kwam volgens de stukken pas laat in beeld en is vervolgens in zeer korte tijd onderzocht. Dat blijkt ook, want geen enkele bewoner in Sloten of Nieuw Sloten is benaderd. Maar urgentie mag nooit ten koste gaan van zorgvuldigheid, want snelheid is nog geen onderbouwing waarom juist deze locatie geschikt is. En juist daar wringt het voor ons.

We weten onvoldoende welke alternatieven zijn onderzocht, op basis van welke criteria de Ditlaar uiteindelijk is gekozen en hoe daarin de gevolgen voor de omgeving zijn meegenomen. Een belangrijk deel van die afweging kunnen we bovendien niet eens controleren, omdat op de businesscase geheimhouding rust. Maar ik heb wel geluiden gehoord over andere locaties. Mijn vraag is dan ook: Welke locaties zijn dat en waarom heeft het stadsdeel niet voor deze andere locaties gekozen?

En dit speelde al best wel lang. Al maanden. Veel bewoners die daar letterlijk tegenover wonen zagen begin dit jaar al werkzaamheden bij de Greenstay. Er was in april dit jaar ook een communicatiemedewerker aangenomen, dus waarom zijn bewoners precies in de zomervakantie – als iedereen vrij heeft – pas op de hoogte gebracht? En misschien belangrijker nog: Waarom is de stadsdeelcommissie niet op tijd op de hoogte gebracht?

Voorzitter, als we alles bij elkaar optellen, de ervaringen op het Delflandplein en Dijkgraafplein, de snelheid waarmee we deze locatie hebben gekozen en de vragen die nog altijd onbeantwoord zijn, dan zou het onverantwoord zijn om door te gaan in de hoop dat het deze keer wél goed gaat.

Daarom komen wij vandaag ook met concrete adviezen.

Allereerst vragen wij het Dagelijks Bestuur om het College op te roepen de invulling van de Ditlaar te heroverwegen en samen met perMens serieus te onderzoeken of er een alternatieve locatie is die beter aansluit bij zowel de zorgvraag als de omgeving. D66 durft wel concrete maatregelen te treffen, in die zin: Kijk naar het Deens model, kijk naar bewezen vraagstukken. We hebben ook een gebied voorgelegd in het advies. Kijk daar alstublieft ook naar.

Dit gaat wat ons betreft ook veel verder dan alleen de Ditlaar. Zolang Amsterdam geen helder en objectief afwegingskader heeft voor dit soort woonvoorzieningen, blijven we iedere keer opnieuw dezelfde discussie voeren. Daarom adviseren we ook om duidelijke criteria vast te leggen voor de keuze van nieuwe locaties. Niet alleen kijken naar welk pand toevallig beschikbaar is, maar ook naar de aard en zwaarte van de doelgroep. Bestaande zorgvoorzieningen in de omgeving, scholen, speelplekken en natuurlijk de leefbaarheid en veiligheid van de buurt.

Voorzitter, laten we vandaag historie schrijven. Laten we eindelijk eens leren van de lessen die de afgelopen jaren ons hebben gegeven. En laten we er vooral voor zorgen dat we over een paar jaar niet opnieuw hier staan met dezelfde zorgen, dezelfde problemen en dezelfde vragen...

Waarom hebben we toen niet geluisterd?

Dank u wel.

Inspreeknota's vergaderingen Stadsdeelcommissie Nieuw-West gemeente Amsterdam

Mera Cvjetkovic (buurtbewoner, jeugdige)
18 augustus 2026

Ik ben mera en ik ben 10 jaar en ik woon op de Sloterweg en ik wil graag een gedicht voordragen dat heet "Onbeschermd wonen".

Onbeschermd wonen

Ik woon in Sloten, dat voelt veilig en fijn.
Zo zou het toch voor ieder kind moeten zijn.

Ik woon in een dorp waar iedereen elkaar kent.
Onbezorgd en beschermd, ik ben geen zorgen of overlast gewend.

Als iemand iets doet wat niet mag, spreken we elkaar erop aan.
Dat is namelijk hoe je met elkaar om hoort te gaan.

We buigen de regels niet en noemen dat dan gedogen.
We leren hier om dingen niet te doen die gewoonweg niet mogen.

We bezorgen burens geen overlast en houden rekening met elkaar.
We gooien problemen niet over de schutting, zomaar.

We nemen verantwoordelijkheid en lossen problemen op.
Want door problemen te verplaatsen, lost er niks op.

Daarom snap ik niet zo goed hoe de gemeente dit zomaar kan doen.
Zonder overleg met de buurt, zonder uitleg en zonder goed fatsoen.

Zomaar ineens weg: mijn gevoel van veiligheid.
Zomaar ineens weg: mijn gevoel van vrijheid.

De agent bij de buurbijeenkomst zei "als er iets gebeurt dan komen wij".
Dat voelt niet veilig, dat voelt niet vrij.

Dat antwoord snap ik eerlijk gezegd niet zo goed.
Alsof er eerst iets ergs gebeuren moet.

Waarom worden problemen niet eerder voorkomen?
Waarom moeten mensen met zulke grote zorgen, tussen kinderen wonen?

Als ik iets doe, wat niet zo slim is dan leer ik daarvan.
Daarom snap ik niks van dit gekke plan.

Als ik een probleem heb, waar ik geen oplossing voor heb
Dan ga ik met mensen die het wel weten in gesprek.

Met wie heeft de gemeente gesproken, wie is erbij betrokken?
Iedereen in de buurt is heel erg van deze werkwijze geschrokken.

Betrokkenheid moet van twee kanten komen.
Zeker als het gaat om zoiets belangrijks als beschermd of onbeschermd wonen.

Ik heb geleerd: als je niet wil dat het jou geschied,
doet het dan ook bij een ander niet.

Dit willen jullie toch ook niet voor jullie eigen kind?
Daarom vraag ik: steek je hand op als je dit een heel erg dom plan vindt.

Ik ben Jasmijn Overbeeke, wonend op de Sloterweg, moeder van drie kinderen en via deze weg wil ik mijn zorgen uiten betreft beschermd wonen aan de Ditlaar.

Beschermd wonen is bedoeld om mensen te ondersteunen bij herstel, participatie en waar mogelijk terugkeer naar meer zelfstandigheid. Zonder reëel behandelperspectief of zicht op verbetering, voldoet beschermd wonen niet meer aan dat doel.

Deze vorm is niet passend bij de doelgroep die er werkelijk komt. We hebben het hier over mensen met zware problematiek. Deze mensen horen niet in een woonwijk. Niet in de onze en in geen enkele andere wijk.

De huidige situatie op andere locaties laat zien dat het probleem niet onder controle is. Bewoners blijven achter met gevoelens van angst en onveiligheid en machteloosheid. De buurt betaalt de rekening. Deze rekening is de verminderde leefbaarheid, financiële schade en aanhoudende overlast, waar de gemeente niks aan doet.

Overlast is in geen enkele vorm acceptabel. Bewoners mogen niet worden geconfronteerd met de gevolgen van een gemeentelijk tekort aan passende oplossingen. Door een probleem niet aan te pakken wordt het vanzelf wel een crisis.

Wat het plan extra zorgwekkend maakt, is dat er sprake lijkt te zijn van een stapeling van gedoogconstructies. Gedogen, bovenop gedogen, bovenop gedogen. Blijkbaar is gedogen de manier geworden om, ondanks ontbrekende helderheid over wet- en regelgeving, gemeentelijke plannen toch door te drukken. Wanneer regels verder en verder worden opgerekt, worden grenzen steeds verder verschoven. Op dat punt is geen sprake meer van zorgvuldig bestuurlijk maatwerk, maar van het structureel legitimeren van situaties die voor bewoners onwenselijk en mogelijk onveilig zijn.

Ook de informatievoorziening richting omwonenden is gebrekkig geweest. Juist bij een voorziening voor deze zware doelgroep, mag van de gemeente maximale zorgvuldigheid, transparantie en bestuurlijke terughoudendheid worden verwacht.

Tijdens de bijeenkomst werd gesteld dat met deze bewoners goede afspraken gemaakt kunnen worden. We hoorden begrippen als autonomie en eigen regie, maar deze sluiten niet aan bij mensen met een zware psychose, ernstige verslavingsproblematiek of verward gedrag. Bij deze doelgroep kan niet worden volstaan met de aanname dat afspraken in de praktijk voldoende houvast bieden om overlast, escalatie of onveiligheid te voorkomen. De verantwoordelijkheid hoort in zulke situaties niet bij de cliënt te worden gelegd, maar bij professionele zorg, toezicht, begeleiding en handhaving. Kortom een duidelijk andere aanpak.

De oplossing ligt niet in het verplaatsen van mensen van de ene wijk naar de andere wijk, maar in het creëren van passende, kleinschalige woonvoorzieningen die aansluiten bij de visie en het beleid van de gemeente. Als het beleid is gericht op kleinschaligheid en spreiding van kwetsbare groepen, staat dit haaks op de keuze van een concentratie van 40 cliënten met zware en complexe problematiek op één locatie.

Zolang niet duidelijk is dat de voorziening passend, vergund, veilig en beheersbaar is, mag deze stap niet worden gezet. De gemeente hoort haar inwoners te vertegenwoordigen en te beschermen. Door mensen te plaatsen op een locatie die niet toereikend is voor hun problematiek, creëert de gemeente nieuwe problemen voor zowel de doelgroep als de buurt.

Rob Hartings (buurtbewoner, directeur en bestuurder in de sectoren zorg en welzijn)
18 augustus 2026

Beste leden van de stadsdeelcommissie, fijn dat ik even mag inspreken, dank u wel. Het is voor mij de eerste keer in dit gremium. Ik wil me graag even voorstellen. Mijn naam is Rob Hartings. Ik woon in het dorp Sloten, vlakbij de kerk. Ik ben in het dagelijks leven bestuurder in zorg en welzijn en ik ben ook een periode voorzitter Raad van Bestuur van de RIBW Groep Overijssel geweest. En vanmiddag was ik druk bezig om een startup op het gebied van beschermd wonen verder te helpen.

Ik heb een pleidooi voor een menswaardige zorg en begeleiding voor een groep mensen, Amsterdammers met een ernstige psychiatrische aandoening en een actieve verslaving al jarenlang. En het is dus ook een pleidooi om dat niet te doen op de Ditlaar.

De groep waar ik het over heb, de groep met ernstige psychiatrische aandoening en ook nog met een actieve jarenlange verslaving, die is gebaat bij een prikkelarme omgeving en natuurlijk een intensieve begeleiding. Een prikkelarme omgeving, dat is niet midden in een woonwijk.

Er is vanavond al een paar keer gesproken over kleinschaligheid en het irriteert mij mateloos. 40 plekken op één locatie is allesbehalve kleinschalig, dat slaat nergens op. In beschermd wonen is kleinschalig een locatie van 6 tot maximaal 10 plekken. En op zo'n locatie wordt de begeleiding gekenmerkt door nabijheid, en dat wil zeggen een vast team dat de bewoners goed kent en die de bewoners ook kunnen faciliteren en tegemoet kunnen treden op een menswaardige wijze. En dat zijn randvoorwaarden waarbinnen herstel mogelijk is voor deze groep.

Ik zeg dus niet dat er niks kan op de Ditlaar, dat hoort u mij niet zeggen. Maar ik zeg wel: deze groep, deze specifieke subdoelgroep die gebruikmaakt van beschermd wonen met die ernstige psychiatrische aandoening en een actieve verslaving al jarenlang, die hoort niet in een woonwijk.

Wij pleiten daarom ook voor een echt kleinschalige aanpak. En dat is het model wat bekend is onder de term Skaeve Huse, overgenomen uit Denemarken, of het model van de Domus Plus zoals door het Leger des Heils wordt ingezet. Dat is echt kleinschalig, en dat is altijd op een terrein buiten woonwijken, een beetje afgelegen. Een apart terrein met tiny houses: 6, 8, misschien 10 maximaal, en daarvoor een unit voor de begeleiding.

Het is buitengewoon belangrijk dat deze groep een structuur krijgt. Behalve dat het prikkelarm moet zijn, dat er een structuur is, daarvoor heb je in ieder geval een dagbesteding nodig. Op de Ditlaar is er met 39 bewoners geen ruimte voor een dagbesteding, absoluut niet. Wat gaan deze mensen doen overdag? Waar houden we ze bezig? Is het een menswaardig bestaan als je moet slenteren door de wijk, moet bedelen, continu in conflict met de bewoners omdat je geen geld krijgt en je ze vervolgens in hun gezicht spuugt, of als je wordt aangesproken, achter ze aanloopt en vervolgens voor de deur poept? Is dat wat we moeten hebben?

Ik doe een allerlaatste oproep aan u en ook aan de gemeente voor leiderschap. Dank u wel.

Christel Maijer (buurtbewoner Dijkgraafplein, lid medezeggenschapsraad SBO De Driesprong)
18 augustus 2026

Mijn naam is Christel Maijer. Ik ben hier vandaag omdat mijn zoontje Cody op de Driesprong zit en ik lid ben van Medezeggenschapsraad van de school. De Driesprong is een school voor speciaal basisonderwijs. De kinderen daar hebben een taalontwikkelingsstoornis, ADHD, dyslexie of hebben een autismespectrum stoornis, waardoor ze een klein achterstandje hebben. De Driesprong is dé plek waar deze kinderen zichzelf mogen én kunnen zijn, waar ze van de allerliefste en geduldigste juffen en meesters les krijgen in kleine groepen en waar ze leren lief te zijn voor elkaar. Ieder kind zou op deze manier les moeten krijgen, maar dat is een ander inspreekpuntje.

De Driesprong is hun veilige plek!

Deze veilige plek heeft een prachtig schoolplein aan de achterkant van de school. Verscholen tussen wat huizen, omgeven met prachtige groene bebossing. Er is een schommel, een klimrek, een voetbalpleintje en een overdekte zitplek om lekker te chillen. De mooie speeltuin is vanaf 14.15 tot 16.00 openbaar voor iedereen in de buurt en in die buurt komt binnenkort op de hoek van de straat een woongroep voor beschermd wonen.

39 Mensen met een psychische problemen en/of een verslaving, die niet zelfstandig kunnen wonen, krijgen begeleiding in het complex en tot de deur en buiten mogen ze doen wat ze willen... ook drugs gebruiken, want ze zijn daar niet om af te kicken, ze komen er waarschijnlijk nooit meer weg. Dat is ook wat ik gezien heb bij de woonopvang aan de Jan Rebelstraat in Osdorp. Ja gezien, want ik woon in het landelijk gebied Oud-Osdorp. De bewoners daar hebben qua inbraken best last van de bewoners van die woongroep. Ze staan op camera en stelen alleen geld en fruit, terwijl wij liggen te slapen. Aangiftes doen we al niet meer en ze persoonlijk aanspreken om te vertellen wat voor angst ze ons aandoen, mag niet in verband met hun privacy.

En mijn privacy dan? Ik kan je vertellen dat die heel ernstig was geschonden en ik maanden met een hamer onder mijn bed heb geslapen, acht extra camera's heb laten installeren en een grote hond heb geadopteerd! En dan het bedelen bij de Akerpoort. "Heb je wat geld voor me?", vraagt een man met ongewassen kleding. "Nee sorry", zeg ik, waarop hij antwoord "Nou, we kunnen ook een lekker wippie maken in je auto, als je een zwarte man heb gehad wil je nooit meer iets anders". Mijn ogen worden groot van verbazing, ik draai mijn hoofd naar mijn zoontje en kijk daarna in de richting van de man die met brede lach en twee verrotte voortanden nog steeds voor me staat te wachten op mijn antwoord. Ik zeg tegen hem dat hij écht zijn hersens heeft kapot gesnoven.

Kijk, ik ben niet zo gauw bang. Maar er ontstaat bij mij toch een lichte paniek en vraag ik mij af of onze kinderen nog wel veilig zijn, als ik denk hoe dit soort opmerkingen en deze gedachten van verslaafde personen straks toch wel heel erg dicht in de buurt komen van kinderen, die bijvoorbeeld staan te wachten bij de bushalte voor Dittlaar 3. Bovendien vraag ik mij af, wie elke dag voordat de school begint, het schoolplein gaat inspecteren om te kijken of er geen gebruiksmiddelen van verslaafden achter zijn gebleven op deze perfecte "schuil"plek. Want ik denk dat het niet lang zal duren voor ze het prachtige schoolplein gevonden hebben.

Voor de duidelijkheid; We zijn niet tegen opvang voor mensen die dat nodig hebben, we vinden dat deze wijk met de SBO, niet geschikt is voor deze groep.

Deze plek moet veilig blijven voor kinderen, die het al moeilijk genoeg hebben om de wereld om hen heen te begrijpen zoals u en ik. Ik vind dat we moeten voorkomen dat onze kinderen blootgesteld worden aan verkeerde opmerkingen en signalen. Ik wil niet, dat mensen die drugs gebruiken elke dag in contact komen met onze kinderen.

Ik hoop dat u dat ook vindt en dat u op zoek zal gaan naar een andere locatie.

Monique van 't Hek (buurtbewoner, voorzitter Werkgroep Ditlaar, vm. lid stadsdeelcommissie)
18 augustus 2026

Goedenavond allemaal, mijn naam is Monique van 't Hek. Ik heb mij mijn hele leven ingezet voor kansenongelijkheid in de wereld in de sector internationale samenwerking. En in de afgelopen vier jaar was ik lid van de Stadsdeelcommissie in Amsterdam Nieuw-West. Verder woon ik al ruim 26 jaar in Sloten. En ik ben hier ook als voorzitter van de Werkgroep Ditlaar 3.

In mijn periode in de Stadsdeelcommissie kregen wij van omwonenden van het Delflandplein en Dijkgraafplein alarmerende berichten over de verschrikkelijke overlast die daar wordt veroorzaakt door cliënten die onder Beschermd Wonen vallen. We besloten er zelf te gaan kijken en met omwonenden te gaan praten. Ik schrok enorm, want de situatie op deze pleinen is ronduit verschrikkelijk. Het gaat om de zwaarste groep van zeer ernstige verslaafden aan harddrugs met complexe psychiatrische problemen. Zij willen niet afkicken en niet meer resocialiseren in de maatschappij.

Wij zijn ons gaan inzetten voor de omwonenden van het Delflandplein en Dijkgraafplein. Er zijn vanaf 2025 verschillende Ongevraagde Adviezen ingediend waar de hele Stadsdeelcommissie mee heeft ingestemd. Die adviezen hebben geleid tot ingrijpen van de gemeente. Begin dit jaar is besloten dat de 55 bewoners van de zwaarste groep aan de Poeldijkstraat bij het Delflandplein binnen een jaar verdeeld gaan worden over andere locaties. En begin juli van dit jaar is het Delflandplein tot overlastgebied verklaard. Helaas zijn deze besluiten nog niet genomen met betrekking tot de 115 bewoners van de zwaarste groep aan de Jan Rebelstraat en met betrekking tot het Dijkgraafplein.

Maar nu heeft diezelfde gemeente besloten dat 39 bewoners van de zwaarste groep aan de Jan Rebelstraat geplaatst zullen worden aan de Ditlaar 3-75 in Sloten, op de grens met Nieuw Sloten. Zonder enig overleg met bewoners, dorpsraad en buurt. Via geheimhouding en een gedoogconstructie.

In Sloten en Nieuw Sloten zijn we helemaal niet tegen opvang. Wij willen graag mensen helpen en er is al heel veel opvang in de buurt. Maar we zijn tegen de opvang van deze zwaarste groep in woonwijken, en dus ook in onze wijken, vanwege de enorme invloed die dit heeft op de veiligheid van bewoners, vooral ook op kinderen.

Deze cliënten horen niet thuis in woonwijken, maar zouden kleinschalig moeten worden opgevangen, op voldoende afstand van woonwijken. Daar zijn mooie voorbeelden van in Denemarken en ook in Nederland.

Er zijn twee belangrijke dingen die ik in mijn leven heb geleerd:

- 1 De wereld wordt alleen beter als we samenwerken en elkaar vertrouwen.
- 2 Projecten en initiatieven in wijken en dorpen zijn alleen succesvol als de bewoners vanaf het allereerste begin worden meegenomen. Als dat niet gebeurt, dan zijn projecten helaas gedoemd te mislukken.

Ik richt mij vanavond vooral tot het Dagelijks Bestuur van Nieuw-West, als verlengstuk van het College van B&W, en spreek hen beiden aan op hun politieke verantwoordelijkheid naar ALLE bewoners. In de afweging van belangen mag niet alleen of overwegend het belang van de zwaar verslaafden tellen. Er dient een evenwichtige en evenredige afweging te worden gemaakt, waarbij de belangen van ALLE bewoners meetellen. Als 55 cliënten van de zwaarste groep al jarenlang het Delflandplein verschrikkelijk terroriseren, dan gaan 39 cliënten onze wijken ook terroriseren. Sloten en Nieuw Sloten hebben samen 14.500 inwoners. Het belang van deze inwoners moet minstens even zwaar wegen. En dat is helaas niet gebeurd. Er is hen niet eens iets gevraagd.

① Goedenavond

* Mijn naam is Norah Hilbrink, ik ben 14 jaar. Ik woon al mijn hele leven op sloten op de Osdorperweg midden in het dorp. Het is een hele fijne plek om op te groeien. Onze hele familie woont ook op het dorp, mijn moeder's opa is hier in 1898 geboren.

* Helma zorgt de gemeente er voor dat ons dorp minder fijn wordt. Wij hebben regelmatig 's Avonds last van vuurwerk omdat er een feestmaal mocht komen. 's ochtends is het hartstikke gevaarlijk om de langsom over te steken omdat er een school in de berm is gebouwd waar iedereen maar stil gaat staan met zijn auto om kinderen af te zetten. ~~Nocht~~

② Nocht zie ik daar iemand die daar iets van zegt. De gemeente besluit alles maar en checkt nooit of het ook wel allemaal goed gaat. En nu komen ze met dit plan.

* Ik doe wel eens boodschappen met mijn moeder bij het Delflandplein, daar is het echt onprettig. Mensen met bliken bise lopen er te bedelen om geld of sigaretten. Ze zien er onsmakelijk uit en schreeuwen vaak. Soms tikken ze zelfs op het raam van de auto. Ik vind het daar niet prettig. Je moet er toch niet aan denken dat deze mensen naar ons dorp komen. Als zij daar voor overlast zorgen dan zullen ze dat hier ook doen.

③ Vroeger liep ik vaak met mijn moeder en mijn zusje naar de pony's die op het weilandje naast de groenstey staan om ze te aaien. Kleine kinderen kunnen dat straks niet meer doen als die mensen daar rondhangen.

Ook zit er een sportpark vlakbij waar veel verschillende sportclubs zijn, de kinderen die daar sporten moeten daar gewoon veilig naar toe kunnen fietsen, zonder anders. En dan hebben we ook nog eens een school voor kinderen die een bepaalde manier van les nodig hebben op 2 minuten loopafstand van de Dijk. Hoe gaat een wijkagent dit allemaal in de gaten houden?

④ Ons dorp moet gewoon veilig blijven voor alle kinderen die er opgroeien. Sinds vorige week gaat mijn zusje naar de brugklas van een school in Amsterdam. Zij gaat met de bus. Ziet u haar al in haar eerste bij de bushalte zitten? Dat is toch niet fijn?

Ik snap dat die mensen ergens moeten wonen, maar de groenstey op sloten is niet de juiste plek. Dank u wel voor uw tijd!

Eran van Deijl (vice-voorzitter Winkeliersvereniging Nieuw Sloten)
25 augustus 2026

Geachte leden van de Stadsdeelcommissie, geacht Dagelijks Bestuur,

Vorige week dinsdag is al veel gezegd over het B&W-besluit om op Dijkstraar "*mensen op te vangen, die niet zelfstandig kunnen wonen wegens psychosociale of psychiatrische problemen, en/of verslaving*". Vooral die laatstgenoemde groep, de verslaafden, is een schrikbeeld voor de omwonenden, én voor de ouders van kinderen op de Driesprong. Vorige week is verteld welke sterke negatieve invloed de verslaafden hebben op de openbare orde en veiligheid: bij het Dijkgraafplein bij de Jan Rebelstaat en bij het Delflandplein. Het Delflandplein is zelfs tot officieel overlastgebied verklaard.

Vandaag spreek ik als stakeholder voor de belangen van de ondernemers in Winkelcentrum Nieuw Sloten. Die ondernemers en het winkelend publiek zitten niet te wachten op de onveiligheid zoals bij de drie zojuist genoemde plekken in Nieuw-West.

Maar de Winkeliersvereniging Nieuw Sloten vreest dat mensen met een "*verslavingsproblematiek*" ook in ons winkelcentrum een ernstige verstoring van de openbare ruimte en veiligheid zullen veroorzaken; het aantrekken van criminaliteit, en openbare dronkenschap met twee supermarkten en een slijterij binnen een straal van 50 meter uit elkaar. Ik heb het dan over: Hageland, Belgiëplein en Kempenlaan.

Het Winkelcentrum Nieuw Sloten lag in 2024/2025 meer dan een jaar "op de schop", omdat de gemeente Amsterdam het winkelcentrum de noodzakelijke herinrichting en opknappbeurt gegeven heeft, waardoor het gebied toekomstbestendig kon worden. Met extra gelegenheid om elkaar te ontmoeten, met zitranden langs een fontein waar kinderen kunnen spelen.

Als in dit vernieuwde winkelgebied slechts een paar keer iemand met verslavingsproblemen (alcohol of andere drugs) gaat rondhangen of bij de fontein gaat zitten, kan de gehele investering in de herinrichting als verloren beschouwd worden.

Denk aan ongewenste straatbeelden met bedelen, openlijk blowen of alcoholmisbruik, het gebruik van zwaardere verdovende middelen, met toename van winkeldiefstallen, mogelijk zelfs straatroof. Het winkelend publiek zal Nieuw Sloten gaan vermijden en elders boodschappen gaan doen.

Met de plaatsing van de 'knips' in de Laan van Vlaanderen hebben de ondernemers al een omzetsderving gezien. Door verslaafden in het winkelcentrum zouden deze ondernemers met een nieuwe, maar ernstiger omzetsderving te maken krijgen, met tot gevolg: vertrek > leegstand > donkere plinten onder de flatgebouwen en > verloedering.

Daarom een verzoek aan de Stadsdeelcommissie.

Namens de Winkeliersvereniging Nieuw Sloten, vraag ik aan de leden van de Stadsdeelcommissie, om het college van B&W via uw Dagelijks Bestuur op andere gedachten te brengen wat betreft de inhuizing van mensen met een verslavingsproblematiek.

Mocht dat onverhoopt niet lukken? De Winkeliersvereniging gaat zo snel mogelijk een alcoholverbod en bedelverbod aanvragen. Ik hoop dat het Dagelijks Bestuur dat verzoek wil ondersteunen.

Dank u wel.

Susan Osenga (buurtbewoner en jeugdarts speciaal basisonderwijs)
25 augustus 2026

Hallo, ik ben Susan Osenga, buurtbewoner. Twaalf jaar lang heb ik gewerkt als jeugdarts in het speciaal basisonderwijs, het sbo, een soortgelijke school als De Driesprong in Sloten. Vanuit mijn ervaringen daar spreek ik vanavond mijn zorgen uit over het plan van de gemeente om een groep van 39 mensen met ernstige psychiatrische en verslavingsproblemen op Dittlaar 3 te huisvesten.

Ik herinner me nog goed een jongen van toen elf jaar. Als hij na een schooldag thuis kwam dan trof hij zijn ouders vaak laveloos aan op de bank. Er was weinig aandacht voor deze jongen. Zonder dat zijn ouders het door hadden, ging hij vaak uit joyriden met de scootmobiel van pa. Op een dag werd deze jongen thuisgebracht door de politie. Wat hij precies had gedaan laat ik hier in het midden, maar als ik berichten op AT5 voorbij zie komen, waarbij ze hulp aan burgers vragen bij het oplossen van een misdrijf, ben ik altijd bang om voormalige leerlingen te herkennen op de foto's die getoond worden.

Veel kinderen op het sbo hebben verschillende uitdagingen in hun leven. Zo is er vaak sprake van een verstandelijke beperking, veel kinderen hebben 'labels', zoals autisme spectrumstoornis of ADHD. Zij hebben, meer nog dan andere kinderen, moeite om de gevolgen van hun daden te overzien. Veel kinderen groeien op in gezinnen waar veel aan de hand is: armoede, kleine, oude woningen waar je nogal op elkaars lip zit, ouders met psychische problemen, analfabetisme. Noem het maar op. Hierdoor zijn de kinderen kwetsbaar.

De Driesprong staat op een steenworp afstand van Dittlaar 3. Veel leerlingen komen met de bus naar school. De bushalte waar zij in- en uitstappen staat pal voor de ingang van de geplande opvang. Ik ben misschien niet eens zo bang voor de bewoners zelf, maar meer voor de groep die de bewoners zullen gaan aantrekken. Drugsdealers zullen niet lang nodig hebben om de weg naar Dittlaar 3 te vinden. Hoe lucratief, een pand met zoveel verslaafde mensen bij elkaar. En er is echt niet zo veel nodig om als kwetsbare jongere op het criminele pad te belanden. Je wordt aangesproken door iemand die je aandacht geeft. Voor wat geld doe je een klusje en daarna nog eens. Het kan snel uit de hand lopen. En de weg terug is erg lastig.

Ik begrijp echt dat de gemeente de taak heeft om iets te regelen voor de groep mensen die nu op andere locaties beschermd woont, maar ik voel ook de behoefte om op te komen voor de belangen van de kwetsbare kinderen. Laten we die beschermen.

Ik ben niet tegen opvang en er worden al veel mensen opgevangen in ons stadsdeel, maar de groep psychiatrische, verslaafde mensen die de gemeente wil plaatsen op Dittlaar 3 hoort echt niet thuis in een woonwijk en al helemaal niet naast een school voor speciaal basisonderwijs. Laten we dat álsjeblieft voorkomen.

Waar hebben we het over? Waar maakt iedereen zich zo druk over? Nou dat komt denk ik hierdoor.

Sloten heeft in totaal 705 inwoners waarvan er in het dorp zelf ongeveer 300 wonen.

Sloten vangt 84 alleenstaande minderjarige asielzoekers op zonder enige vorm van protest, maar met veel hulp en vrijwilligers die hen steunen. Wij geloven namelijk niet in spookverhalen over overlastgevende minderjarige asielzoekers.

Wat er nu is besloten door de wethouder is van een geheel andere orde. Weliswaar via dezelfde onzorgvuldige, zonder enig overleg. Besluitvorming van bovenaf is een ad hoc besluit. Een besluit zonder enige serieuze onderbouwing, zonder enig serieus onderzoek naar draagvlak en draagkracht in de omgeving.

Het is gewoon zo dat de gemeente een probleem heeft en dat moet opgelost; linksom of rechtsom. Een tienjarig huurcontract loopt ergens voor een instelling af en dan ontstaat er ineens paniek. Die instelling zegt: wij kunnen er niks aan doen, gemeente help!, anders staan deze bewoners op straat. Noodsituatie rechtvaardigt dan kennelijk besluitvorming zonder enige vorm van participatie en zonder enige vorm van serieus onderzoek. Een gemeente als Amsterdam onwaardig.

Er staat een gebouw leeg aan de Dijkstra, kunnen wel 35 mensen wonen en met een paar muurtjes erbij zelfs 39. De huur is niet te hoog, of wel dat weten we niet. Het dorp is niet zo moeilijk, zie de asielzoekersopvang. We verplaatsen het probleem en noemen het kleinschalige opvang van de meest kwetsbare mensen met door ons kennelijk onbegrepen gedrag. Dat klinkt natuurlijk stukken beter dan verslaafde mensen met een onoplosbare complexe meervoudige problematiek, onacceptabel gedrag of overlastgevend gedrag.

Deze groep valt niet te handhaven in een woonbuurt, zoveel lijkt mij nu wel duidelijk.

Moet Sloten dan ook een overlastgebied worden met een bedelverbod?

Blijvend toezicht, sturing en begeleiding en dát 24 uur per dag en dan in een hele kleine woonbuurt naast een school voor kinderen met een beperking, tegenover een tuinpark, vlakbij een dorpsplein en de grootste speeltuin van Amsterdam en dat alles is de hele dag toegankelijk en ligt ook vlakbij een winkelcentrum. Werkelijk een top locatie, hoe bedenkt u het! Coffeeshops mogen niet binnen 200 meter van een school, maar deze opvang kennelijk wel, hoe bedenkt u het?

De bewoners mogen vrij in- en uitgaan en zelfs logeés ontvangen. Hoe doet u dat dan, dat 24 uren toezicht, begeleiding en regulering. Niet natuurlijk. Dat is een wassen neus.

Het is gewoon de zwaarste categorie die het meeste hulp, regulering en zorg nodig heeft en dat 24 uur per dag. Je maakt mij niet wijs dat perMens dit kan bieden. Dat blijkt ook wel uit de enorme hoeveelheid overlast die deze groep veroorzaakt in de huidige opvanglocaties.

En als omwonenden dan klagen, worden ze gewoon niet serieus genomen. Jarenlang moeten de bewoners van het Dijkgraafplein en het Delflandplein alle overlast maar accepteren.

Nou ik kan u één ding op een briefje geven. Dat als de bewoners van Sloten niet serieus genomen worden zij voor zichzelf gaan opkomen en bij de eerste de beste overlastmelding zijn de rapen gaar, dat kan ik u wel meegeven. Want wij accepteren niet dat er vervuiling, verloedering, bedelen, slapen in de buitenlucht, drugsgebruik, lastigvallen van kinderen of drugshandel plaats gaat vinden in ons dorp. Daarvoor doen de inwoners allemaal te veel om hun woonomgeving prettig te houden. Heel veel bewoners doen vrijwilligerswerk. Iedere zondagochtend wordt het dorp en de omgeving opgeruimd door een vaste groep bewoners, het dorpshuis wordt beheerd door bewoners en zo kan ik nog wel even doorgaan, dat zijn maar een paar voorbeelden.

Wij komen dan ook op voor ons dorp en onze leefomgeving. Wij zijn misschien niet met veel, maar wel dapper en strijdvaardig.

Kortom, de Dorpsraad verzoekt de gemeente dringend om een andere locatie voor deze mensen te gaan zoeken.

Zoveel mooie verhalen vóór mij. Wat kan ik dan nog vertellen? Nou, misschien over hóe je iets vertelt.

Ik ben Martijn, woon in Nieuw Sloten en jullie kennen mij van de protestborden en spandoeken. Mijn werk is reclame. Communicatie. De waarheid mooi vertellen maar nooit verlaten.

Want als woorden niet kloppen, komen ze als een boemerang terug. En gaan mensen niet geloven wat je wilt beloven.

In de eerste brief naar bewoners staat 'Hier gaan maximaal 40 mensen wonen die tijdelijk niet zelfstandig kunnen wonen.'

Tijdelijk... Bij de bijeenkomst op 9 juli bleek het om langdurig wonen gaat.

Ook werd verteld over dagbesteding.

'Eeehhh...ze kunnen ook dagbesteding doen in het tuinpark', werd vorige week hier geroepen. Maar dat park is 6 maanden per jaar gesloten van oktober tot april.

Ook leerde ik dat 'Een mooi en nieuw gebouw een positieve invloed heeft op mensen met een verslaving. En 'dat dit een gemeenschap is die sterk genoeg is om dit te dragen.'

Dat is wat roepen. Maar communicatie begint met luisteren. En emoties snappen.

Op dezelfde bijeenkomst hoorde ik schokkende verhalen van moeders. Ik kreeg een brok in mijn keel. Maar ook kippenvel. Door de kille reactie. Door woorden die voelden als een koude douche waar warmte gewenst was.

Communicatie is kijken door de ogen van anderen.

Zoals altijd wandelde ik vanochtend met de hond. Ik zag scholieren onbezorgd naar De Driesprong lopen. Langs Ditlaar. Straks de grimmige toegang tot een nu nog veilige school.

Ook kwam ik teckel Fred en zij baasje tegen. 'Martijn, ik wandel al jaren alleen over dit pad. Straks durf ik niet meer.'

Bij toeval werden we verderop aangesproken door een moeder met kinderwagen. Alsof het moest stelde ze een vraag die ik nog nooit had gehoord. 'Weet u of ik hier veilig kan wandelen?'

Je voelt aan alles... bewoners voelen zich beroofd van veiligheid.

Mevrouw Terwel, communicatie kan niet zonder goed verhaal.

In dit Ditlaar boek blijft geen geloofwaardige alinea meer over. Alle bladzijden vallen eruit. En u krijgt ze nooit meer aan elkaar gelijmd.

Laat uw communicatie niet meer bepalen door een politieke agenda, maar door argumenten, inhoud en empathie. Adviseer het stadsbestuur dat dit geen houdbaar verhaal meer is.

Dan start uw nieuwe functie niet met een blijvend brokstuk, maar als een hoopvol nieuw hoofdstuk.

Dank u wel.

Robert Das (voorzitter Hockeyvereniging SBHC Xenios)
8 september 2026

Geachte voorzitter, leden van de stadsdeelcommissie,

Mijn naam is Robert Das en ik ben voorzitter van hockeyvereniging SBHC Xenios. Wij hebben ongeveer 1.200 leden, waarvan circa 650 jeugdleden.

Onze zorgen over Ditlaar staan niet los van onze ervaringen met de gemeente. De afgelopen drie jaar zijn wij intensief met de gemeente in gesprek geweest over een blaashal voor zaalhockey. Wij hebben onze plannen uitgewerkt, de financiering rondgekregen en een participatieavond voor de buurt georganiseerd. Vervolgens werd onze vergunningaanvraag afgewezen omdat Sportpark Sloten onderdeel is van de Hoofdgroenstructuur. Dat respecteren wij en we blijven in gesprek. Maar het contrast met wat er nu bij Ditlaar gebeurt, is voor ons moeilijk te begrijpen.

De gemeente heeft besloten om aan Ditlaar 3 maximaal 40 mensen te huisvesten met psychische of psychosociale problemen of een verslaving. De gemeente schrijft zelf dat omwonenden vooraf niet konden meepraten over de keuze voor de locatie en de doelgroep.

Daarmee kom ik bij ons belangrijkste punt. Wij zijn niet tegen opvang. Mensen die zorg en bescherming nodig hebben, verdienen die zorg. Maar wij zijn wél tegen het plaatsen van deze zwaarste categorie binnen Beschermd Wonen op deze locatie.

Het gaat om mensen met ernstige en langdurige verslavingsproblematiek, vaak gecombineerd met complexe psychiatrische problematiek. Onze zorgen zijn niet theoretisch. In Nieuw-West kennen we al jaren ernstige overlast rond deze doelgroep, onder meer bij het Dijkgraafplein en het Delflandplein.

Ditlaar 3 ligt bovendien direct aan de fietsroute naar Sportpark Sloten. Honderden kinderen gebruiken deze route zelfstandig om naar Xenios te komen, ook in de winter en in het donker. Het overgrote deel van onze jeugdleden bestaat uit meisjes, en ook zij fietsen zelfstandig langs deze locatie naar hun training. Voor ouders is dat heel concreet: hun kind van 12 of 13 fietst straks alleen langs deze locatie.

Wij zeggen nadrukkelijk niet dat iedere bewoner overlast zal veroorzaken. Maar we moeten wel de risico's benoemen: rondhangen, bedelen, middelengebruik, vervuiling, intimidatie en diefstal. Daarnaast brengt de vestiging van deze doelgroep een risico op dealeroverlast met zich mee. Dit is een risico dat wij benoemen omdat het bij vergelijkbare voorzieningen elders is voorgekomen, niet omdat we het als vaststaand feit presenteren.

En eenmaal op het sportpark houdt onze zorg niet op. Sportpark Sloten is openbaar terrein en er is geen structureel toezicht. Bij Xenios hebben we nu al te maken met jongeren die in dug-outs rondhangen en met drugsgebruik in de openbare ruimte. Honderden leden komen bovendien met de fiets, veelal op e-bikes.

Daarom vragen wij concrete garanties.

Ten eerste: een concreet veiligheids- en overlastplan vóór de opening.

Ten tweede: extra aandacht voor de fietsroute tussen Ditlaar en Sportpark Sloten, vooral in de donkere uren.

Ten derde: één rechtstreeks aanspreekpunt voor Xenios en de direct omwonenden, zodat incidenten snel gemeld en opgevolgd kunnen worden.

Ten vierde: structurele registratie van incidenten en overlast rond Ditlaar én het sportpark.

En ten vijfde: duidelijke afspraken over handhaving bij intimidatie, drugsoverlast, dealeroverlast of diefstal.

Wij vragen niet om een uitzondering voor Xenios. Wij vragen de gemeente om dezelfde zorgvuldigheid die van ons als sportvereniging wordt gevraagd. Opvang en veiligheid hoeven geen tegenstelling te zijn. Maar veiligheid mag geen belofte achteraf worden. Die moet vooraf georganiseerd, gemonitord en aantoonbaar geborgd zijn.

Dank u wel.

Thera van Homeyer (buurtbewoner)

Linda Prast (buurtbewoner en naaste ervaringsdeskundige en werkzaam in de zorg)

8 september 2026

Geachte commissie,

De laatste jaren zien we een enorme toename van incidenten waarbij mensen met ernstig verward gedrag betrokken zijn. Burgemeester Halsema erkent de problematiek, maar voor wie er dagelijks mee te maken heeft, blijft die erkenning vooral papier. Ondertussen verdedigt de gemeente plannen die zij elders onhoudbaar noemt en legt de verantwoordelijkheid bij de burger: houd uw ogen en oren open en meld overlast.

De gemeente noemt 'inclusie' als uitgangspunt voor haar beleid. Er is een sterke ethische overtuiging dat kwetsbare burgers niet verbannen mogen worden naar rafelranden of industrieterreinen. Maar inclusie is geen doel op zichzelf. In haar financiële wurggreep ziet de gemeente iets cruciaals over het hoofd:

hoe is dit voor de patiënt zelf?

Als naaste ervaringsdeskundige wil ik u confronteren met een schrijnende werkelijkheid. Veel cliënten voelen zich juist geïsoleerd in een woonwijk. Ze maken geen deel uit van het sociale leven om hen heen. De intensieve begeleiding stopt bovendien bij de voordeur. En waar de zorg eindigt, begint de overlast voor de omgeving.

Psychiatrische kwetsbaarheid en verslaving versterken elkaar. Groepsdynamiek, stress en prikkels lokken agressie, psychoses en middelengebruik uit. Terwijl middelengebruik juist weer het psychisch welzijn ondermijnt. Een reguliere woonwijk is simpelweg nooit prikkelarm. Voor iemand met deze zware problematiek gaat het niet om rust en sfeerverlichting, maar om het vermijden van triggers.

Voor echte prikkelisolatie zijn andere voorwaarden nodig:

- 1 kleinschalige, zelfstandige woningen voor zes tot hooguit tien cliënten, op ruime afstand van bestaande bebouwing
- 2 geen gedeelde ruimtes en gangen, om alertheid en achterdocht te beperken
- 3 een omgeving waarin cliënten niet voortdurend als uitzondering worden geconfronteerd met de buitenwereld
- 4 en een permanente zorgpost met intensief toezicht, ook buiten

De onderzoekscijfers van onder andere het Kenniscentrum voor zorg en ondersteuning Vilans zijn helder; zo'n kleinschalige opzet bespaart de samenleving 35.000 tot 65.000 euro per persoon per jaar door minder politie-inzet, ambulanceritten en crisisopnames.

Draagkracht wordt gebruikt om een falend zorgbeleid af te schuiven. Een stabiele wijk is niet automatisch een wijk die een voorziening van deze omvang kan dragen. Ook een wijk met minder bestaande problematiek kent grenzen.

Hoewel Sloten en Nieuw Sloten economisch stabiel zijn, kent de buurt fysieke kwetsbaarheden. Deze zijn onvoldoende meegewogen in relatie tot de leefbaarheid. Kiest men opnieuw voor dezelfde woonvorm in een andere wijk, dan wordt het probleem verplaatst. Daar wordt geen mens beter van.

Daarom heb ik twee vragen aan mevrouw Terwel, waarbij ik hoop dat zij even wil stilstaan bij de vragen voordat zij antwoord geeft.

Beseft u, mevrouw Terwel, welke prijs hiervoor wordt betaald — en door wie? En gelooft u werkelijk dat daar draagkracht voor is, terwijl Nieuw-West overduidelijk aangeeft: de grens is bereikt.

Geachte aanwezigen,

Mijn naam is Willeke Nieman, ik ben 18 jaar sociaal advocaat in Leiden, en sta zeer kwetsbare mensen bij. Die mensen zijn overal en het zijn er steeds meer. Halsema luidt daarom de noodklok. Ik ken de doelgroep van perMens heel goed, want ik ben strafrechtadvocaat, maar ook jeugdrechtadvocaat.

Waar heb ik mee te maken in het strafrecht:

- Vooral kleine vissen: niet verslaafde jonge koeriers van coke en crack, die door de politie zijn aangehouden. Of zelfs de minderjarige HAVO-scholier met schulden en niet lekker in zijn vel, geronseld via Snapchat: hij koert op de fiets, met de drugs in een sok in zijn onderbroek. Ze worden aangestuurd door grote jongens, die vrijwel altijd buiten schot blijven. Maar als de drugs in beslag worden genomen door de politie roeren ze zich wel: dan moet zo'n jonge koerier de verloren drugs "terugverdienen" door gratis nog meer te bezorgen, want "*we weten waar je woont*". En dan wordt er zomaar een cobra of erger op je deur geplakt...
- En dan heb ik in Leiden ook de doelgroep van perMens: mensen die al jaren tevergeefs behandeling hebben gehad en tig keer hebben geprobeerd om af te kicken. En dat is nog vaker mislukt, ze hebben vaak psychische problemen, psychoses die alleen te behandelen zijn met medicatie. En die slikken ze niet, want dat is onderdeel van het ziektebeeld.

Ik begrijp dondersgoed dat er dringend behoefte is aan vervangende locaties voor Beschermd Wonen. En ook dat die kleinschalig moeten, althans op papier. Maar wat ik NIET begrijp, is dat deze verdeeld moeten worden over de stad.

Deze categorie Beschermd wonen moet **in geen enkele woonwijk** worden geplaatst en al zeker niet als er kwetsbare kinderen om de hoek naar school gaat en notabene voor Ditlaar in of uit de bus moeten stappen. Geheid dat zij dan "on"begeleide bewoners tegenkomen van Ditlaar die een rode kaart hebben gekregen en dus 7 dagen een time-out hebben, opzouten dus. Daar worden die bewoners niet blij van, is mijn ervaring. Ramen, bushokjes én helaas ook toevallige voorbijgangers, moeten het dan ontgelden. De remmingen vallen volledig weg. Ze krijgen, zoals ze me vaak hebben verteld, een waas voor hun ogen. Of – in een psychose – zien ze onschuldige kinderen en volwassenen als demonen, met alle gevolgen vandien.

Kinderen zijn per definitie kwetsbaar. De gemeente heeft de taak te zorgen dat kwetsbare groepen veilig zijn, het belang van de kinderen staat voorop volgens het internationale verdragsrecht. Waarom moet hun belang worden verkwanseld door precies deze groep op Ditlaar te laten wonen?

De sluiproute Sloterweg, waar ik woon, is onlangs afgesloten, vooral voor de veiligheid van de kinderen die naar school en sportclub moeten. En nu zouden er 39 totaal onvoorspelbare mensen (met onbegrepen gedrag) geplaatst moeten worden? Waar ook nog een aanzuigende werking vanuit gaat, voor drugsdealers en koeriers? Plek zat: wat beschutter in het natuurparkje de Vrije Geer of op het terrein naast de Ditlaar 3-75.

Leert de gemeente niets van de D-pleinen? Daar werden de mensen zelfs meldingsmoe... De politie is de laatste strohalm. Die moeten optreden tegen excessen, maar die hebben al gigantisch capaciteitsgebrek. De overlast die geheid ontstaat moeten we niet op de politie en het hele justitiële apparaat afwentelen. Want dat is symptoombestrijding. Kleine draaideurcriminelen kosten de maatschappij ook handen vol met geld.

Zo begeleid is de bewoning niet. Men mag gaan en staan waar men wil, alleen moeten ze (volgens de huisregels) wel even het raam open zetten bij drugsgebruik in de eigen studio. Deze uitbarstingen en excessen buiten zullen ongetwijfeld komen, kijk naar de ervaringen uit andere delen van de stad (Delflandplein, Jan Rebelstraat, Dijkgraafplein).

Wat er nu dreigt te gebeuren, is **verplaatsing** van het probleem. Moeten de burens, de kinderen en leerkrachten van de Driesprong daar allemaal aan blootgesteld worden? En andere kinderen en volwassenen uit de buurt? En wis de vele huisdieren niet uit: junkenpoep eten of drugsafval is levensbedreigend.

Wat dan wel? Zo **ver mogelijk buiten de bewoonde wereld**, bijvoorbeeld tiny houses. Het westelijk havengebied is geschikt. Dat is prikkelarm, wat deze bewoners nodig hebben. Sloten en Nieuw Sloten zijn dat niet.

Bezint eer gij begint.

Dank uw wel, voorzitter. Ik spreek in als vrijwilliger van de Speeltuin Sloten, een speeltuin die dit jaar haar 150^e verjaardag vierde. Niet alleen de bewoners van Sloten, maar ook Nieuw Sloten, Badhoevedorp, de Aker, Slotermeer, Osdorp en Slotervaart komen bij ons spelen. Waarom? Omdat er bij ons opgeruimd wordt. De speeltoestellen worden bijgehouden, er zijn gratis toiletten en er is gratis drinkwater. Dit kost een hele hoop inzet en moeite om het een beetje fris en fruitig te houden.

Er is niet altijd toezicht in de speeltuin en zeker niet in de wintermaanden. Het is dan uitnodigend om op deze plek rond te hangen, drugs te gebruiken in bijvoorbeeld een van de toilethokjes en overdekte speeltoestellen of je roes uit te slapen op een van de bankjes.

Het is soms nu al een opgave om de boel netjes te houden en zeker nu we sinds een jaar of twee van die professionele blikjesjagers hebben. Deze halen tot ver uit de containers en de prullenbakken de blikjes en dan mag ik de volle poepluiers en geplette bananen weer terug in de vuilnisbak doen. We zitten dan ook niet te wachten op meer ellende, zeker niet als dit drugsafval en ontlasting gaat bevatten, zoals we ook zien op het Dijkgraafplein.

Naast overlast levert dit ook een direct gevaar op voor de spelende kinderen in onze speeltuin die alles in hun mond stoppen. Als ik in de speeltuin bel voor een politie-incident, dan duurt dat 45 minuten voordat men er is. Dat terwijl je op een drukke dag in de zomer 200 tot 300 kinderen hebt rondhobbelen. Dat is gewoon te lang.

Ik ben ook bang dat de opvang op de Dijkstraar het einde gaat betekenen van onze speeltuin. We hebben immers simpel niet genoeg vrijwilligers om dag en nacht de speeltuin te bewaken en dit is ook niet onze taak. 's Nachts doen wij het hek op slot, elke nacht. Maar ook nu houdt dit de echte blikjesjagers niet tegen. En de door mevrouw Terwel voorgestelde bewakers van de speeltuin voor de deur is voor de kinderen niet heel gezellig, denk ik.

Sinds 2023 luidt burgemeester Halsema in het Parool de noodklok over de GGZ-problematiek, waar zij laatst nog het landelijke nieuws mee haalde. Daarom vind ik het eigenlijk vrij bijzonder dat onze voorzitter en onze wethouder blijven zeggen dat deze mensen voor niet veel overlast of geen grote overlast zullen zorgen in Sloten.

Wellicht denkt u: hier zit weer een nimby, zoals AT5 ons gisteren heeft weten neer te zetten. Maar mijn zorgen worden onderbouwd door de gesprekken die ik heb gehad met diverse mensen die bekend zijn met de doelgroep. Ik heb gemaild met Wim ten Brink, hoogleraar Verslavingszorg en Psychiatrie, Paul Vugts, misdaadjournalist en diverse journalisten van het Parool. Ik heb een WOO-verzoek ingediend bij de Politie en de casus voorgelegd aan mensen die direct werken met deze doelgroep.

Stelt u mij alstublieft uw vragen over mijn zorgen en mijn bevindingen. Het is immers ónmogelijk om met zorgvuldigheid en nuance dit probleem en mijn zorgen hier uit te leggen.

Zowel de cliënten van perMens als de bewoners van Sloten verdienen beter dan het plan zoals wij dat nu kennen.

Inspreeknota's vergadering Raadscommissie Huisvesting gemeente Amsterdam

Monique van 't Hek (buurtbewoner, voorzitter Werkgroep Ditlaar, vm. lid stadsdeelcommissie)
16 september 2026

Goedemorgen, mijn naam is Monique van 't Hek.

Ik spreek hier, als voorzitter van de Werkgroep Ditlaar 3, namens de bewoners van Sloten en Nieuw Sloten over de plannen van de gemeente voor het gebouw aan de Ditlaar 3-75 in Sloten, op de grens met Nieuw Sloten. In de afgelopen vier jaar was ik lid van de Stadsdeelcommissie in Nieuw-West, namens D66.

De gemeente is van plan om hier 40 verslaafden aan harddrugs met complexe psychiatrische problemen te huisvesten. Deze cliënten komen van de locatie aan de Jan Rebelstraat bij het Dijkgraafplein in Osdorp, waar zij al jarenlang zeer ernstige overlast veroorzaken. Deze zelfde situatie doet zich voor aan het Delflandplein in Slotervaart.

In Sloten en Nieuw-Sloten zijn we helemaal niet tegen opvang, integendeel. In een straal van 500 meter tot maximaal een kilometer van de Ditlaar zijn zes opvanglocaties waar in totaal 620 personen worden opgevangen.

Wij staan absoluut open voor opvang van kwetsbare groepen, maar niet deze zwaarste groep die elders bewezen verschrikkelijke overlast veroorzaakt. Deze cliënten horen niet thuis in woonwijken maar dienen kleinschalig te worden opgevangen, op voldoende afstand van woonwijken.

Onder de bewoners is grote angst voor de veiligheid, specifiek voor die van de kinderen, want Sloten en Nieuw Sloten zijn zeer kinderrijke wijken.

Honderden kinderen fietsen per dag door Sloten en Nieuw Sloten naar scholen in de buurt of in de stad, en naar Sportpark Sloten voor hun wedstrijden en trainingen, ook 's avonds als het donker is. Om de hoek bij de Ditlaar, op 80 meter afstand, staat een basisschool voor speciaal onderwijs, de Driesprong, met 100 leerlingen. Een deel van de kinderen komt lopend, op de fiets of met de bus naar school. De bushalte staat pal voor het pand aan de Ditlaar.

Ook ligt midden in Sloten een grote speeltuin, de oudste speeltuinvereniging van Nederland, waar jaarlijks 25.000 kinderen komen uit alle omliggende wijken, zoals De Aker, Osdorp en Badhoevedorp. En ook Nieuw Sloten heeft een speeltuin.

Bewoners zijn boos en verontwaardigd omdat er geen enkele vorm van overleg of participatie is geweest. We zijn geconfronteerd met een voldongen feit.

En waarom al deze haast? Om de vergunningen en procedures te omzeilen, heeft het college gebruikgemaakt van een gedoogbeschikking – het bewust buitenspel zetten van de Gemeenteraad en de wijk. Ondertussen wordt de inhoudelijke onderbouwing, de businesscase, angstvallig geheim gehouden. Wat heeft de gemeente te verbergen?

Bovendien is er géén acute noodzaak om te verhuizen vanuit de Jan Rebelstraat, waarop de gemeente zich alsmaar beroept. De rechter heeft beslist dat de groep op de huidige plek mag blijven zolang de bodemprocedure loopt. Die procedure loopt nog steeds, en inclusief hoger beroep kan dit nog wel een jaar duren. Er is dus alle tijd om naar een verantwoorde locatie te zoeken in plaats van midden in een woonwijk en pal naast een school.

Wij staan open voor andere groepen die daadwerkelijk in onze wijken kunnen integreren en zoeken graag samen met de verantwoordelijke politici naar een oplossing.

Dank uw wel. Fijn dat ik even wat mag inspreken. Mijn naam is Rob Hartings. Ik ben inwoner van het dorpje Sloten. Ik ben in het dagelijks leven bestuurder zorg en welzijn sinds 2001 en in die periode ben ik ook een tijdje voorzitter geweest van de Raad van Bestuur van de RIBW Groep Overijssel. Nu als adviseur betrokken bij een start-up op gebied van beschermd wonen voor jongeren.

Dit is een pleidooi om het beschermd wonen voor de zwaarste doelgroep van de Jan Rebelstraat aan de Ditlaar te voorkomen. En niet omdat wij geen beschermd wonen willen bieden aan de rand van ons dorpje – daar gaat het niet om. Het gaat om die allerzwaarste groep.

Er zijn veel misverstanden over beschermd wonen. Je zou kunnen zeggen dat beschermd wonen een verzamelnaam is waar veel onder schuil gaat. Beschermd wonen gaat over wonen en zorg. En het gaat over hulp en ondersteuning. Die hulp en ondersteuning is gericht op herstel. Herstel kan in hele kleine stapjes, gericht op normaal dagelijks leven. In die doelgroep hebben we mensen met perspectief die zelfstandig kunnen gaan wonen en we hebben een grote groep zonder dat perspectief. We hebben mensen die in actief gebruik zijn en we mensen die niet in actief gebruik zijn.

Alle mensen in beschermd wonen hebben een **ernstig psychiatrische aandoening**, maar ook daarin hebben we gradaties. De groep waar wij het over hebben is een groep die al lang – heel lang – verslaafd is aan harddrugs. Daar is al jarenlang geen sprake meer van herstel. Dus ik vind het echt een heel slecht voorstel om deze groep van de Jan Rebelstraat de Ditlaar te huisvesten.

Waarom is het mislukt op de Jan Rebelstraat? Waarom zou het op de Ditlaar beter gaan? Geen enkel verhaal over gehoord. Alleen maar kreten dat het goed komt, waarbij dan snel wordt verwezen naar een begeleidingscommissie. Niemand weet wat die kan, mag en zal gaan doen. Die begeleidingscommissie was er ook op de Jan Rebelstraat. Dat we naar een kleinere schaal gaan dan op de Jan Rebelstraat is geen enkele garantie dat het beter zal gaan.

Deze groep is geholpen met een prikkelarme omgeving. Dat is niet midden in een woonwijk. Deze groep is geholpen in een kleinschalige opvang. De gemeente heeft eerder gesproken over kleinschalige opvang. Dat is onzin. 40 Plaatsen heeft niets te maken met kleinschalig. Het is minder dan 115, het is minder dan 80, maar het is *niet* kleinschalig.

Kleinschalig bij beschermd wonen gaat over zes tot maximaal tien mensen. Deze groep hoort opgevangen te worden aan de rand van de stad, buiten de woonwijken, in een prikkelarme omgeving. Voor iedereen een eigen tiny house, 8 in totaal, en een unit ervoor voor de begeleiding. En die begeleiding moet een klein vast team zijn, dat dichtbij is. Dichtbij deze bewoners en die een band kunnen opbouwen en vanuit die band kunnen praten over gedragsverandering, gericht op herstel. Er moet een zinvolle dagbesteding zijn die de bewoners structuur biedt. Een souterrein van circa 130 m2 is daarvoor onvoldoende geschikt.

Overal wordt het model van Skaeve Huse toegepast. Het Leger des Heils noemt het Domus+ Wonen. Dat is voor deze doelgroep passend. In Amsterdam doen we het kennelijk anders en dat is erg jammer. Verslaafd rondlopen door de wijk, bedelen om geld, opgejaagd door dealers, in voortdurend conflict met de andere wijkbewoners... dat is niet wat wij onder een menswaardige opvang verstaan. Daar kan geen sprake zijn van herstel. Dat zou u ook niet moeten willen.

En dan tot slot wat me erg stoort. In Amsterdam hebben we de OpenStad-tool van burgerparticipatie. Ik mag wel meestemmen over een budget van een paar honderd euro voor de wijk, maar als er echt belangrijke dingen zijn, dan worden we overgeslagen. Dat was ook al zo met de minderjarige asielzoekers. Ik heb zelf in de zaal gezeten en ik heb enorm gepleit voor hun komst. Ik heb ook mijn steentje bijgedragen om ze te laten integreren.

Waarom nu weer een overvalstrategie?

U kunt een samenleving die ook voor elkaar zorgt niets opleggen. U kunt hoogstens een beroep op ons doen om ons open te stellen. Ook voor die groep. Dan komt u bij mij niet aan een dichte deur. Maar niet op deze manier. U stoot ons af.

Ingezonden brieven

Betreft: **uitnodiging**

Geachte mevrouw Halsema,

Op 16 september 2022 onthulde u in Sloten de gedenksteen ter gelegenheid van honderd jaar annexatie van de gemeente Sloten door Amsterdam. U hield die dag een opvallend persoonlijke en, zoals u het zelf noemde, bescheiden toespraak.

U stelde zich voor als *‘voorzitter van de dorpsraad van een buitenwijk van Sloten’*. Met een kwinkslag verwees u naar de geschiedenis en zei u over de annexatie: *"Het zegt ook wel iets over de spreekwoordelijke arrogantie van Amsterdam dat wij deze roemruchte oude en hele grote plaats geannexeerd hebben."*

Maar u sprak die dag vooral uw waardering uit voor wat Sloten ondanks die annexatie heeft weten te behouden. U zei: *"Ik denk dat we inmiddels meer dan honderd jaar verder aardig versmolten zijn, maar zonder dat Sloten ooit haar prachtige en dorpse kern verloren is."*

En u voegde daaraan toe: *"Ik vind het prachtig dat een grote stad als Amsterdam [...] ook nog zulke prachtige plekken binnen onze gemeentegrenzen heeft. Ik denk dat het Amsterdam blijvend verrijkt dat er dorpse kernen zijn met een eigen sfeer en eigen traditie en ik hoop dat Sloten ook de komende honderd jaar zijn prachtige historie en tradities mag bewaren."*

U beloofde die dag nog eens terug te komen voor een uitgebreider bezoek en een rondleiding.

Wij willen u graag aan die belofte herinneren en denken dat dit het moment is om terug te komen. Niet voor een feestelijke rondleiding, maar om zelf te zien wat er nu aan de rand van datzelfde dorp gebeurt.

Ditlaar 3-75

Op korte afstand van de historische dorpskern (de overgang tussen Sloten en Nieuw-Sloten) wordt aan Ditlaar 3-75 een woonvoorziening voorbereid voor 39 mensen met psychiatrische problematiek en verslavingsproblematiek.

De bewoners en ondernemers in de omgeving van Ditlaar maken zich hierover ernstige zorgen. Niet omdat wij mensen die zorg nodig hebben hun plek misgunnen. Integendeel. Juist daarom vragen wij ons af of hier werkelijk voor de juiste oplossing is gekozen, voor zowel de toekomstige bewoners als voor de omgeving Sloten en Nieuw Sloten.

Is dit een passende locatie, op deze schaal, voor deze combinatie van problematiek? Wij weten zeker van niet.

Een voorziening voor 39 mensen is naar onze mening moeilijk te rijmen met het begrip *kleinschalig wonen*. Ook hebben wij ernstige vragen over de voorgestelde personele bezetting en de vraag of die voldoende is om deze groep dag en nacht de noodzakelijke begeleiding en veiligheid te bieden.

De toekomstige bewoners komen van de Jan Rebelstraat (Dijkgraafplein). Op deze opvanglocatie – die noodgedwongen de deuren gaat sluiten – wonen aanzienlijk meer mensen, maar een vermindering van 115 naar 39 bewoners betekent niet vanzelfsprekend dat de problemen die aanleiding waren voor sluiting zijn opgelost. Het is onwaarschijnlijk dat een concentratie van deze groep op een nieuwe plek die problemen werkelijk voorkomt.

Een omgeving die hiervoor niet vanzelfsprekend geschikt is

Ditlaar 3 ligt niet op een geïsoleerd terrein.

Direct in de omgeving bevinden zich onder meer een volkstuincomplex met laag omheinde tuinen, natuurgebied de Vrije Geer, speeltuinen, sportvoorzieningen en een manege. Er is een school voor speciaal onderwijs in de nabijheid, met kinderen die gebaat zijn bij rust, voorspelbaarheid en veiligheid. Ditlaar grenst bovendien aan een kerk en begraafplaats. Er zijn onverlichte routes, waaronder de Peilscheidingskade, en wandelroutes door de woonwijk richting het winkelcentrum Belgiëplein.

Juist daarom verbaast het ons dat er geen overtuigend onafhankelijk onderzoek ligt naar de specifieke draagkracht en veiligheid van deze omgeving en menen wij dat er bij de locatiekeuze onvoldoende is gekeken naar wat er ter plaatse daadwerkelijk gebeurt wanneer een voorziening als deze wordt geopend.

Sloten als gemeentelijke verantwoordelijkheid

Dit is voor ons meer dan een discussie over één gebouw.

Sloten is een bijzondere dorpskern binnen Amsterdam. Dat heeft u zelf benadrukt. Het is een plek die de stad volgens uw eigen woorden *"blijvend verrijkt"* door haar eigen sfeer en tradities.

Tegelijkertijd is Sloten/Nieuw Sloten inmiddels een omgeving van meerdere opvang- en zorgvoorzieningen. Bewoners ervaren dat de maatschappelijke opgaven van de stad zich hier in toenemende mate concentreren. Daarmee ontstaat een principiële vraag:

Is Amsterdam hier bezig een evenwichtige maatschappelijke oplossing te realiseren, of wordt stadsdeel Nieuw-West opnieuw gevraagd een onevenredig groot deel van de grootstedelijke problematiek te dragen?

Dat is precies de spanning die wij u graag zelf willen laten ervaren.

De ironie van de geschiedenis

Misschien is er geen betere aanleiding om u aan uw woorden van 2022 te herinneren dan juist nu. Op de gedenksteen die u onthulde staat de historische uitspraak:

"Waarlijk, 't platteland wordt er niet mooier en beter op wanneer 't wordt omhangen met grootsteedsche kledij."

Een uitspraak uit 1920, geschreven in de aanloop naar de annexatie van Sloten door Amsterdam.

U sprak die dag zelf over de *"spreekwoordelijke arrogantie van Amsterdam"*. Uw bescheiden opstelling en uw erkenning van de eigenheid van Sloten werden door veel bewoners zeer gewaardeerd. Daarom vragen wij ons af hoe de huidige ontwikkeling aan Ditlaar zich verhoudt tot diezelfde erkenning.

Want behoud van een dorpskern betekent niet alleen het beschermen van monumenten, gevels en historische structuren. Het betekent ook dat je zorgvuldig omgaat met de schaal, leefbaarheid en sociale structuur van de gemeenschap die daar woont. Om in termen van de gemeente en stadsdeel Nieuw-West te spreken: schoon, heel en veilig.

Vandaar onze uitnodiging om uw belofte gestand te doen en zelf te komen kijken.

Niet om vanaf een afstand naar een bestuurlijk dossier te kijken, maar om zelf te ervaren hoe deze locatie ligt in de omgeving waarvoor u zich in 2022 zo nadrukkelijk heeft uitgesproken.

Loop vanaf Ditlaar door de buurt. Bekijk de school, de speeltuinen, de volkstuinen, de Vrije Geer en de routes die bewoners dagelijks gebruiken. Kijk naar de ligging van de locatie ten opzichte van de woningen en de historische dorpskern. En spreek met de bewoners die hier wonen en deze omgeving iedere dag ervaren.

Wij hopen dat u na dat bezoek zelf de afweging wilt maken of deze locatie, deze schaal en deze combinatie van problematiek werkelijk passen bij Sloten.

Wij vragen u niet om de maatschappelijke verantwoordelijkheid voor mensen met psychiatrische en verslavingsproblematiek uit de weg te gaan. Wij vragen u juist om die verantwoordelijkheid zorgvuldig en evenwichtig in te vullen – ook met oog voor de mensen en gemeenschap die gedwongen worden de gevolgen van deze keuze te dragen.

Misschien is dat uiteindelijk ook de betekenis van de bescheidenheid waarover u in 2022 sprak. Een grote stad mag van haar dorpen vragen deel uit te maken van de stad. Maar dat vraagt ook dat die stad de eigenheid, schaal en draagkracht van die plekken respecteert.

Wij hopen dat u uw eigen woorden ter harte wilt nemen.

Van harte welkom in Sloten en Nieuw Sloten.

Met vriendelijke groet

namens vele bewoners van Sloten en Nieuw Sloten,

Linda Prast

Betreft: **reactie op bewonersbrief nieuwe woonvoorziening Beschermd Wonen aan de Ditlaar**

Geachte mevrouw Pels en mevrouw Terwel,

Naar aanleiding van uw bewonersbrief over de geplande woonvoorziening voor Beschermd Wonen aan de Ditlaar wend ik mij tot u.

In uw brief kondigt u drie informatiebijeenkomsten aan en stelt u dat veel vragen van buurtbewoners *“al zijn beantwoord”* en terug te vinden zijn op de website. Formeel klopt het dat er op veel vragen een reactie is gegeven. Maar daarmee zijn onze vragen nog niet beantwoord. Dat lijkt een subtiel verschil, maar is cruciaal.

Onze bezwaren richten zich niet tegen het bieden van zorg aan kwetsbare mensen! De bewoners van Sloten en Nieuw Sloten die in grote getalen in actie zijn gekomen betwisten niet dat mensen die beschermd wonen nodig hebben een goede en veilige plek verdienen. Integendeel! Onze kritiek heeft betrekking op de kwaliteit en transparantie van de bestuurlijke besluitvorming die heeft geleid tot de keuze voor deze locatie, deze omvang en deze doelgroep. De werkelijke zorgzwaarte van de toekomstige bewoners wordt te licht voorgesteld. Onderzoeken en adviezen waarnaar u verwijst, worden niet of slechts gedeeltelijk openbaar gemaakt. En de kernvraag - waarom precies deze locatie en welke alternatieven zijn daarbij afgewogen? – blijft onbeantwoord.

Daarnaast worden veiligheidsrisico's vooral gereduceerd tot geruststellende conclusies en wordt participatie grotendeels verschoven naar de fase waarin de belangrijkste keuzes al zijn gemaakt.

Uw antwoorden bestaan daardoor voor een belangrijk deel uit algemene beleidsuitspraken, bestuurlijke geruststellingen en verwijzingen naar toekomstige maatregelen. Wat veel minder zichtbaar is, zijn de concrete criteria, onderzoeken, feiten en afwegingen waarop uw conclusies zijn gebaseerd.

En hierdoor ontstaat de indruk dat u niet werkelijk luistert. Ook de passage, *“We begrijpen dat u als omwonenden teleurgesteld kunt zijn dat u op de keuze voor de locatie en de doelgroep geen invloed kon hebben”*, doet geen recht aan de aard van de kritiek die u inmiddels toch zal hebben bereikt. Het gaat namelijk nadrukkelijk niet alleen om het feit dat bewoners hun zin niet hebben gekregen. Het gaat ook — en misschien wel vooral — om de manier waarop u tot uw besluit bent gekomen, hoe u dat besluit onderbouwt (beter gezegd, niet onderbouwt) en hoe u vervolgens met kritische burgers omgaat.

Juist daarin raakt deze kwestie aan het bredere vraagstuk van het functioneren en het luisterend vermogen van de overheid.

Met het oog op de komende bijeenkomsten vraag ik u daarom dringend aandacht voor de volgende fundamentele omissies.

1. Verdraaiing van ons standpunt

In uw brief stelt u dat de keuze voor de locatie en doelgroep vaststaat omdat de stad *“de plicht en de wens heeft om mensen die zorg en ondersteuning nodig hebben een passende plek te bieden.”*

Daarmee wordt, zoals eerder opgemerkt, een tegenstelling gecreëerd die er niet is. Alsof het ter discussie stellen van de locatiekeuze betekent dat wij het bieden van zorg aan kwetsbare mensen afwijzen. Dat is nadrukkelijk niet het geval. De vraag is niet *of* mensen die beschermd wonen nodig hebben een plek moeten krijgen. De vraag is waarom deze specifieke locatie, met deze omvang en voor deze doelgroep, volgens u de meest passende en verantwoorde keuze is. Dat is geen verzet tegen zorg. Dat is een volstrekt legitieme vraag naar de kwaliteit van uw besluitvorming.

2. Een te rooskleurige voorstelling van zaken

In uw brief beschrijft u de doelgroep als mensen met psychische *of* psychosociale problemen *of* met een verslaving. Dat beeld doet onvoldoende recht aan de werkelijkheid.

Eerder is aangegeven – en dat sluit aan bij de praktijk op locaties waarvandaan bewoners afkomstig kunnen zijn – dat er regelmatig sprake is van een stapeling van problematiek: psychische en sociale kwetsbaarheid in combinatie met een actieve verslaving.

Het verschil tussen een *of/of*- en een *en/en*-situatie is niet semantisch. Het zegt iets wezenlijks over de zorgzwaarte, de begeleiding die nodig is en de mogelijke dynamiek rondom een woonvoorziening.

3. Conclusies zonder onderbouwing

Op uw website presenteert u verstrekkende conclusies als vaststaande feiten. Zo wordt de locatie “*passend*” genoemd (4.2 en 4.3), wordt gesteld dat Sloten “*geen kwetsbare ligging*” heeft (4.3), wordt verwacht dat er “*vrijwel geen overlast*” zal ontstaan (4.3 en 7.14) en wordt perMens aangeduid als een “*deskundige professionele organisatie*” (6.1).

Maar waarop deze conclusies precies zijn gebaseerd, blijft onduidelijk.

Een bestuurlijke conclusie is geen onderbouwing, dat is een mening. Juist bij een besluit met zulke ingrijpende gevolgen voor de leefomgeving mag van de gemeente worden verwacht dat zij niet alleen vertelt wat haar mening is, maar ook hoe zij tot een conclusie is gekomen.

4. Onderzoeken waarnaar wordt verwezen zijn vertrouwelijk

Op verschillende plaatsen verwijst u naar onderzoeken, adviezen en ervaringen. Zo noemt u onder meer het *vertrouwelijke* haalbaarheidsonderzoek (2.1), geschiktheidsonderzoeken (4.3), onderzoek naar externe veiligheid rond de gasleiding (4.4) en adviezen van het stadsdeel. Zolang deze informatie niet openbaar of inzichtelijk wordt gemaakt moeten wij u kennelijk geloven op uw woord. Een overheid die zijn burgers niet vertrouwt kan toch niet verbaasd zijn dat zij wantrouwen oogst?

5. De kernvraag blijft onbeantwoord: waarom Ditlaar?

U verwijst naar een “*structurele opgave*”, een “*urgente vervangingsopgave*” en een “*passende mogelijkheid*” (2.1, 4.1 en 4.2). Maar daarmee wordt de vraag *waarom juist Ditlaar 3-75(?)* niet beantwoord. Het gaat ons niet om de garantie dat wij het met de uitkomst eens zullen zijn. Het gaat erom dat wij kunnen begrijpen waarom deze uitkomst volgens u de meest verantwoorde is.

6. Ontwijkende antwoorden

Op concrete vragen verwijst u regelmatig naar maatregelen die nog moeten worden bedacht in de begeleidingscommissie.

Op de vraag “*Waarom zijn bewoners pas nu geïnformeerd?*” (3.1) wordt vooral uitgelegd waarom de locatie nodig is. Op de vraag “*Kan de locatie worden gesloten als het niet werkt?*” (4.10) wordt geantwoord dat een individuele bewoner kan worden overgeplaatst. Op de vraag “*Zijn er evaluaties van andere locaties?*” (6.3) wordt verwezen naar het bespreken van incidenten.

7. Risico's worden vooral procedureel benaderd

Er wordt verwezen naar procedures: *melden bij de politie, afspraken maken, incidenten registreren, bespreken en rapporteren*. Maar daarmee wordt nog niet duidelijk hoe groot de risico's daadwerkelijk zijn en hoe effectief de voorgestelde maatregelen in de praktijk zijn.

Ook de mogelijkheid dat meldingen in de loop van de tijd afnemen omdat bewoners weinig effect van melden ervaren – de zogenoemde meldingsmoeheid – wordt in uw beantwoording niet zichtbaar meegewogen. Daarmee bestaat het risico dat een daling van het aantal meldingen ten onrechte wordt geïnterpreteerd als een daling van de overlast.

Daar komt bij dat de maatschappelijke context inmiddels moeilijk te negeren is. Amsterdam heeft in verschillende buurten te maken met structurele overlastproblematiek rond onder meer dakloosheid, verslaving, middelengebruik en mensen met onbegrepen gedrag. Juist tegen die achtergrond is het opmerkelijk dat u bij een nieuwe woonvoorziening met een doelgroep waarin verslavingsproblematiek voorkomt, zo weinig inzicht geeft in de concrete risicoanalyse vooraf.

Tot slot

In uw brief schrijft u: *“Tijdens de bijeenkomsten leggen we uit waarom de gemeente deze keuzes heeft gemaakt.”* Ik hoop van harte dat dit betekent dat u tijdens de bijeenkomsten de hierboven genoemde omissies zult herstellen. Het herhalen van uw eerdere boodschap *“Het staat vast en waar kunt u over meedenken?”* is zonde van uw tijd én die van de buurt. Waar behoefte aan is, is u inmiddels hopelijk duidelijk. Buurtbewoners in Sloten en Nieuw Sloten zitten niet te wachten op een bijeenkomst waarin u volhardt in de patronen zoals hierboven beschreven. Zij vragen om een overheid die bereid is haar besluiten te onderbouwen en zich te laten bevragen door de mensen die met de gevolgen ervan in hun leefomgeving te maken krijgen.

Met vriendelijke groet,

Dick Bruinzeel

Betreft: **moedig bestuur?**

Is dit het moedige bestuur dat Pels belooft?

In de discussie over de beoogde woonvoorziening aan de Ditlaar gaat het inmiddels om meer dan een stadsdeelafweging. Het dossier raakt rechtstreeks aan de bestuurlijke verantwoordelijkheid van wethouder Zita Pels. Juist daarom is de vraag onvermijdelijk: **is de bestuursstijl die Pels voorstaat ook herkenbaar in de manier waarop de gemeente met de buurt rond Ditlaar omgaat?**

In haar recente essay *Politiek ziek, een pleidooi voor kwetsbaarheid* pleit Pels voor een overheid die fouten durft toe te geven, werkelijk luistert naar de leefwereld van mensen en niet automatisch terugvalt op macht, regels en systemen wanneer het ingewikkeld wordt.

En dan valt het zwaar tegen wanneer buurtbewoners nu wordt verteld dat de keuze voor de locatie en de doelgroep vaststaat. Omwonenden kunnen nog wel meedenken over veiligheid, leefbaarheid en het omgaan met eventuele overlast. Maar de belangrijkste vragen zijn al beantwoord, zonder dat de buurt werkelijk bij het vraagstuk werd betrokken.

En het kan de wethouder toch niet verbazen dat er vragen zijn – veel vragen – als onze burgemeester zelf de noodklok luidt. Als inmiddels verschillende delen van de stad als overlastgebied zijn aangewezen. Als in de Haarlemmerbuurt wordt gesproken over structurele overlast door onder meer dak- en thuisloze en verslaafde personen, openlijk drugs- en alcoholgebruik en intimiderend gedrag. Als in andere gebieden cameratoezicht, verblijfsverboden en extra handhaving worden ingezet omdat de openbare orde onder druk staat. En als de gemeente zelf constateert dat personenoverlast in Amsterdam is toegenomen en dat de aanpak ervan op sommige plekken ernstig onder druk staat.

Als Amsterdam zelf constateert dat verslavingsproblematiek en personenoverlast in delen van de stad zulke ernstige vormen aannemen dat uitzonderlijke maatregelen noodzakelijk zijn, dan mag je bij een nieuwe woonvoorziening met bewoners met onder meer verslavingsproblematiek toch op zijn minst verwachten dat vooraf zeer zorgvuldig wordt onderzocht welke effecten deze voorziening op de directe omgeving kan hebben.

Dan verwacht een buurt precies het moedige bestuur dat wethouder Pels zegt voor te staan.

Dan zou het de wethouder sieren als zij zou erkennen dat onvoldoende is onderzocht wat deze beslissing voor de buurt betekent. Dat er te snel is geconcludeerd dat deze locatie geschikt is. En dat er onvoldoende is geluisterd naar de vragen en zorgen van de mensen die hier dagelijks wonen, werken en hun kinderen naar school brengen.

Want bestuurlijke moed betekent niet dat je een eenmaal genomen besluit koste wat kost verdedigt. Bestuurlijke moed betekent dat je durft te erkennen wanneer je huiswerk niet af is – en vervolgens bereid bent opnieuw te kijken.

Dat is geen politieke zwakte.

Dat is precies het moedige bestuur dat Zita Pels zelf belooft.

Bewoner Nieuw Sloten

Betreft: **belangrijke (achtergrond)informatie m.b.t. agendapunt Beschermd wonen Ditlaar voor de vergadering van 16 september 2026**

Beste leden van de Raadscommissie Huisvesting,

Graag wil ik iets kwijt over de voorgenomen voorziening voor beschermd wonen aan de Ditlaar in Sloten. Ik hoop dat u zich hierdoor een beter en breder beeld kunt vormen van de situatie.

Mijn naam is Renée Meijer, ik ben 49 jaar en geboren en opgegroeid in Sloten, op een fijne plek, in een dorp waar iedereen elkaar kende en bij elkaar binnen kon lopen. Deuren stonden toen nog letterlijk open. Je kon als kind veilig buitenspelen. In de bijna 50 jaar dat ik in deze buurt woon, is het een en ander veranderd. Nieuw Sloten werd gebouwd, de dorpswinkels en basisscholen op SBO de Driesprong na verdwenen, de omgeving rondom het dorp is stadser geworden met alles wat daar bij hoort.

Laatst kwam ik op het Dorpsplein en waren onbekende jongeren op fietsen spelende jonge kinderen op het Dorpsplein aan het intimideren en bedreigen. De deuren kunnen in de huidige tijd niet meer open blijven, er wordt gedeald op de Slimmeweg en de parkeerplaats Sloterweg/ Anderlechtlaan. Er wordt geracet op de Slimmeweg, Er is al jaren overlast van de Diamant, er worden regelmatig mensen door vooral jongeren op fietsen en scooters bespuugd op de Vrije Geer. Er worden vaker mensen met onbegrepen gedrag of oplichters gesignaleerd in het dorp en in de omgeving. En als vrouw is het uit het niets "hoer of kankerhoer" naar je hoofd geslingerd krijgen niet uitzonderlijk.

En dan heb ik het nog niet over Nieuw Sloten waar met een grote toename van vele opvanglocaties, zorginstellingen en overlast van jongeren op fietsen en scooters (op o.a. het Belgiëplein) de druk op de buurt steeds groter wordt. Zelf zie ik in de buurt ook steeds vaker politie als er weer iets aan de hand is. Ook grootschalige politieacties zoals in Osdorp al langer en vaker aan de orde zijn, zien we steeds meer in onze buurt. We zien meer verwarde mensen, meer agressie. Ik sprak van de week een medewerker die al jaren bij bakkerij Hulleman op het Belgiëplein werkt en zij ervaart hetzelfde. De draagkracht, sfeer en veiligheid in de buurt worden de laatste tijd steeds minder.

Sloten kan wel wat hebben, zeggen de besluitnemers. Sloten is een sociaal-economisch sterke wijk. Als je door het dorp Sloten loopt zie je dat het straatbeeld gedomineerd wordt door kinderen met ouders (vooral moeders), spelende kinderen zonder ouders, fietsende tieners naar scholen en sportclubs, ook 's avonds. Verder zie je kinderen van SBO de Driesprong, ouderen die een ommetje maken, mensen die hardlopen of hun hond uitlaten. Kortom veel op straat kwetsbare groepen die vrijwel allemaal het pand aan de Ditlaar passeren. Ook vanuit Nieuw Sloten, de Aker, Osdorp en Badhoevedorp komen veel mensen naar Sloten: naar de speeltuin, wandelen rond de Vrije Geer en Ditlaar, hardlopen, een ijsje eten. Even een beetje ontspanning in het groen en in de dorpse omgeving. Toeristen weten Sloten en de molen ook te vinden. Het pand aan de Ditlaar is het eerste aangezicht als je het dorp binnenkomt.

De Ditlaar bewoners van Permens zullen met de juiste begeleiding niet voor onveiligheid zorgen, zegt mevrouw Terwel. Er worden vergelijkingen getrokken met woonzorgvoorzieningen waar mensen actief aan herstel werken en het gebruik van harddrugs streng verboden is. Dat is niet de doelgroep die naar Ditlaar komt. Of komen er nu opeens geen mensen meer met een actieve verslaving? Wat wordt verstaan onder wat onveilig zou zijn? Alleen als iemand lichamelijk letsel oploopt door toedoen van een zorgvrager? Ik vind het onveilig als er gedeald wordt in de buurt, als kinderen getuige zijn van drugdeals en drugsgebruik. Als kinderen en honden met drugsafval geconfronteerd worden. Als mensen onder invloed van middelen met mogelijk onvoorspelbaar gedrag rondlopen en hangen op plekken waar kinderen spelen of mensen wandelen, fietsen of hardlopen. Als mensen agressief bedelen en intimideren en als mensen, vooral kinderen, geconfronteerd worden met geslachtsdelen die buiten broeken hangen (dit gebeurt nu ook in Osdorp de Punt door Permens bewoners, geen incident, maar regelmatig).

Sloten kan sociaal economisch sterk zijn, maar de mensen zijn daardoor niet minder kwetsbaar. Als je iemand aanspreekt op gedrag of geen geld geeft, dan kun je gevolgd worden naar je huis. Er zijn bijna geen flats en er is overal direct zicht op voordeuren. Het is dus zeer zichtbaar waar iedereen woont en wie er thuis zijn.

Het dorp beschikt over tuinparken, een sportpark en vele donkere, stille hoekjes en steegjes. In natuurpark Vrije Geer ziet en hoort zelfs niemand je. Uit het zicht kun je rustig dealen, hangen en gebruiken.

In de Bastenakenstraat op een paar honderd meter van de Ditlaar, waar ook tegen de belofte van de gemeente in (gezegd was opvang aan gevluchte mensen uit Oekraïne die verder geen overlast veroorzaakten op de andere opvangplek waar ze vandaan kwamen) ca. 30 verslaafden verblijven, durven veel omwonenden niks te zeggen. Wie dat wel doet wordt bedreigd, geïntimideerd en gevolgd. Er wordt op ramen en deuren gebonkt, naar binnen geschenen met zaklampen, in tuinen geklommen en er zijn handgemenen geweest tussen bewoners en verslaafden. Drugsafval en kapot glas ligt op straat. Veel mensen durven hun kinderen niet meer vrij buiten te laten spelen en zelf niet meer over straat 's avonds.

Overlast en onveiligheid zullen verder toenemen met de komst van 40 mensen met een actieve verslaving en psychiatrische problemen. Begeleiding, afspraken en begeleidingscommissies gaan dit niet voorkomen. Bewezen is dat deze mensen, als zij onder invloed zijn van drugs of geld voor hun verslaving nodig hebben, zich niet aan afspraken kunnen houden. De verslaving beheerst hun leven, gedrag en psychische gesteldheid. Idealisme is mooi, maar de realiteit is anders. Met wensdenken worden problemen niet opgelost. De bewoners gaan niet met één op één begeleiding de straat op. En zelfs al zouden er "maar" enkele van de 40 verslaafde bewoners voor overlast en/of onveiligheid zorgen, dan beïnvloedt dit de sfeer, veiligheid en leefbaarheid in een klein, kinderrijk dorp en in de nabijgelegen straten en winkels van NS.

De nood aan opvang is groot. Waarom geen passende opvang op passende plekken? Juist ook voor deze doelgroep. Desnoods nu er haast bij is, tijdelijk op een industrieterrein of bijvoorbeeld de Zuidas? Tot er meer passende, permanente plekken kunnen worden gerealiseerd. (zoals Skaeve Huse). Lange termijnvisie en echte oplossingen. De experts en zorgprofessionals op het gebied van deze doelgroep, noemen de locatie onverantwoord voor zowel buurt als zorgvragers. Een bezorgde Amsterdammer met een drugsverslaving noemt het in een ingezonden reactie zelfs krankzinnig om een beschermd wonen locatie als deze voor mensen met een actieve verslaving en psychiatrische problematiek praktisch naast een school voor kwetsbare kinderen te plaatsen.

De buurt is niet tegen opvang. Er zijn ook wel passende groepen denkbaar voor opvang op Ditlaar. Zo is het bijvoorbeeld ook niet te verkroppen dat economisch dakloze mensen met kinderen op straat moeten slapen of leuren om een slaapplek. Dat kinderen hierdoor zelfs in pleegzorg kunnen worden geplaatst. Onlangs hoorde ik mevrouw Pels in een interview met de EO de noodklok luiden voor deze kwetsbare groep. Ook voor deze groep draagt de gemeente verantwoordelijkheid. Dit zou naar haar zeggen om zo'n 1400 mensen gaan. Voor dakloze ouders met kinderen zou Ditlaar een zeer passende plek zijn. Ze zouden met liefde opgenomen worden in de buurt en een veilige tijdelijke basis hebben waar vanuit er gezocht kan worden naar meer permanente oplossingen. Dan is het punt dat het pand geen bestemming heeft voor permanent wonen, ook meteen getackeld

Dus waarom niet kiezen voor deze doelgroep met als redenen voortschrijdend inzicht en beter passend bij de bestemming van het pand (geen permanente bewoning) En daarnaast ook omdat er al zoveel andere kwetsbare groepen opgevangen worden in postcodegebied 1066. Buiten proportioneel in vergelijking met andere wijken. Het vertrouwen in de gemeente is in heel Nieuw-West ver te zoeken. Ik ben echt verbijsterd als ik zie hoe de besluitnemers opereren en communiceren.

Als snel besloten zou worden om op Ditlaar dakloze mensen met kinderen op te vangen en er voor de zorgvragers van Permense alternatieven zouden komen buiten kwetsbare woonwijken, dan is de informatiebijeenkomst meteen ook niet meer nodig de 21e. Zo'n besluit zou ook helemaal passen bij het moedige bestuur dat Wethouder Zita Pels voor ogen heeft.

Hartelijke groeten,

Renée Meijer

Betreft: *ervaring van een buurtbewoner*

Beste burens,

Ik wil graag ook mijn persoonlijke verhaal delen. Ik vind het lastig om dit in een grote groep te vertellen en daarom schrijf ik het hier. Ik verwacht eerlijk gezegd niet dat mijn verhaal iets aan het beleid zal veranderen, maar ik vind het wél belangrijk dat duidelijk wordt wat de gevolgen van dit soort situaties voor omwonenden kunnen zijn.

Jaren geleden woonden wij in De Pijp, met boven ons een ernstig verslaafde buurman. In het begin waren wij vooral tolerant en behulpzaam. Als hij midden in de nacht zijn sleutels was vergeten, klom hij bijvoorbeeld via ons balkon naar zijn woning. Zelfs toen onze zoon daar lag te slapen, hielpen we hem. We hadden begrip voor zijn situatie en gingen steeds opnieuw mee in zijn excuses en beloften dat het niet meer zou gebeuren.

Maar op een gegeven moment houdt het op.

Afspraken maken met iemand die door een ernstige verslaving wordt beheerst, bleek simpelweg niet mogelijk. De overlast werd steeds heftiger. Hij werd regelmatig door de politie uit zijn woning gehaald, soms met schilden vanwege zijn agressieve gedrag. Na een paar uur was hij weer terug en begon alles opnieuw. Vervolgens kwamen de hulpverleners, die vooral bezig waren met zijn belangen en met het geven van nog een kans. En nog een kans.

Ondertussen moesten wij als burens maar zien hoe we ermee omgingen.

Dit heeft jarenlang geduurd. Jaren van onverwachte en agressieve uitbarstingen, politie voor de deur en de voortdurende onzekerheid over wat er die keer weer zou gebeuren. Uiteindelijk dreigde hij zelfs een gasexplosie te veroorzaken. Pas toen is hij uit huis gezet. Zelfs toen gebeurde dat niet direct: er verstreken nog weken na die laatste, zeer ernstige dreiging.

Wat ik toen niet beseftte, was hoeveel dit met mij had gedaan. Nog ruim een half jaar nadat hij gedwongen was vertrokken, lag ik 's nachts met opgetrokken schouders in bed. Mijn lichaam stond voortdurend 'aan'. De constante onvoorspelbaarheid en het gevoel dat er elk moment iets kon gebeuren, waren volledig in mijn systeem gaan zitten.

Ik dacht dat ik het inmiddels had verwerkt. Maar nu komt er, door wat er momenteel speelt, veel van dat gevoel weer terug.

En dat raakt mij misschien nog wel het meest: destijds kon niemand iets voor ons doen.

Er waren talloze hulpverleners betrokken, maar de aandacht ging vooral naar de persoon die de overlast veroorzaakte. Hij was immers verslaafd, had hulp nodig en kon er zogenaamd weinig aan doen. Instanties wezen naar elkaar en ondertussen veranderde er voor ons als omwonenden vrijwel niets.

Ook politie en handhaving konden vaak pas ingrijpen wanneer de situatie al volledig was geëscaleerd. Ik heb meegemaakt dat hij zo agressief werd dat hij, zelfs vastgebonden, de autoruit van een politiewagen eruit schopte.

En daarna? Dan begon het opnieuw.

Wat mij daarom enorm frustrleert, is dat dit beleid steeds wordt gepresenteerd als sociaal en menselijk. Maar ik vraag me af: sociaal voor wie?

Natuurlijk hebben mensen met een verslaving hulp nodig. Daar twijfel ik niet aan. Maar óók de mensen die naast, onder of tegenover hen wonen hebben recht op veiligheid, rust en een normale leefomgeving. Het kan niet zo zijn dat de belangen van één ernstig verslaafd persoon jarenlang zwaarder wegen dan de veiligheid en het welzijn van tientallen omwonenden.

En het probleem wordt daarmee bovendien niet opgelost. In ons geval werd de buurman uiteindelijk in een andere woning geplaatst. Daarmee was het probleem voor onze straat opgelost, maar feitelijk was het alleen maar verplaatst naar een andere woonomgeving. Ik vraag me oprecht af hoeveel mensen daar vervolgens opnieuw mee te maken hebben gekregen.

Dat is precies mijn angst bij wat er nu gebeurt.

Ik vind het moeilijk te begrijpen dat we blijkbaar steeds opnieuw dezelfde aanpak blijven gebruiken, terwijl we weten dat het verplaatsen van een probleem niet hetzelfde is als het oplossen ervan.

En voor mij persoonlijk gaat dit inmiddels verder dan alleen een discussie over beleid. Ik weet uit ervaring wat jarenlang leven naast iemand met ernstige verslavingsproblematiek met je kan doen. Wij hebben destijds geen mogelijkheid gehad om zomaar te verhuizen. Die mogelijkheid hebben we nu wel. En eerlijk gezegd merk ik dat ik daardoor zelfs serieus overweeg om weg te gaan.

Niet omdat ik niet betrokken ben bij deze buurt. Juist omdat ik weet hoe belangrijk een veilige en rustige woonomgeving is.

Ik hoop daarom dat er bij alle discussies hierover niet alleen wordt gekeken naar de persoon die hulp nodig heeft, maar óók naar de mensen die dagelijks met de gevolgen moeten leven.

Groetjes,

buurvrouw

Betreft: **reactie van een (drugsverslaafde) bewoner De Aker, Osdorp**

Goedemorgen,

Puur vanuit het oogpunt van iemand die beide kanten van deze belangen kent, wil ik mijn persoonlijke mening geven over dit krankzinnige plan.

Ik ben zelf ook drugsverslaafd, en ik durf te zeggen dat het opzetten van een opvang voor drugsverslaafden náást een school voor speciaal onderwijs op zijn minst zeer onverstandig en bovenal onverantwoordelijk is.

Dit type drugsverslaafden zijn alle normen en waarden, en grenzen die dit aangeven, al kwijt, en zullen de toch al kwetsbare jongeren aanzetten tot medegebruik!

Het is sowieso moeilijk voor deze jongeren om op een zinvolle manier een bestaan op te bouwen of na te streven, en van deze groep verslaafden kunnen we op zijn minst geen voorbeeldfunctie verwachten, laat staan verlangen.

Dit is de Kat op het Spek binden.

Een bezorgde verslaafde

